

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΤΟΜΟΣ
Δ'

THE ORTHODOX OBSERVER

ΑΡΙΘΜ

85

Ο Ἐκκλησιαστικὸς Χορὸς τῆς Κοινότητος Brooklyn «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου»

ΠΡΟΝΟΙΑ-ΤΗΣ-ΕΛΛΗΝ

Α

Ω

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ-ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Published Bi-weekly by the Greek Archdiocese
Publications Association
Publication Office:
240 West 23rd Street, New York, N. Y.
Editorial and Advertising Offices:
Greek Archdiocese, 25-19 30th Drive, Astoria, N. Y.
Tel. Astoria 8-1653

Yearly Subscriptions:
United States and Canada \$2.00—Foreign \$2.50
Ten Cents a Copy
Vol. IV. No. 85. — June 19, 1938
Entered as second class matter Nov. 21, 1934, at the post
office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΓΑΜΩΝ

Όνοματεπώνυμον Νυμφευθέντων

Κοινότης

Τελέσας τὸν Γάμον Ἱερεὺς

Φεβρ. 27 Δημ. Ι. Δημόπουλος Γιαννούλα Γ. Ἀναστοπούλου
» » Σωτήριος Κ. Γιαννακούλας Ἑλένη Χ. Βοργιά
Ἀπρ. 29 Peter Somers Μαρία Δ. Γεώργια
Μάιος 1 Τριανταφυλλος Ι. Παγγέρης Ἀρτεμης Κ. Τσόφλια
» 8 Γρηγόριος Γ. Γυφτάκης Μαρία Ε. Φαλέρη
» » Εὐάγγ. Μ. Καπουρέλος Δήμητρα Γ. Ζαχοριανάκου
» » Χρήστος Γ. Καλοπίσης Κωνσταντίνα Α. Δαγκά
» » Ἀγγ. Π. Ρηγόπουλος Σμαράγδα Σ. Ρηγοπούλου
» » Γεώργιος Σ. Χαχανούρης Αικατερίνη Α. Τσάκωνα
» » Ἰωάννης Ν. Βυσαρίτης Μαρία Φ. Παζάκη
» » Εὐάγγελος Σ. Νταβέλης Θεοδώρα Δ. Καραμπίνη
» » Νικήτας Σ. Σταματάκος Ροζάνη Σ. Πασχαλίδου
» 11 Δημήτριος Ι. Σωτήρου Αμαλία Θ. Βαλίδου
» 13 Νικόλαος Α. Τσάκωνας Εὐγενία Γ. Σαρίκα
» » Χρήστος Ε. Κουρκουλής Ἑλένη Ι. Χούλα
» 14 Ἰσιδωρος Σ. Τουμάζος Φλώρενς Δ. Κορόνα
» 15 Κυριάκος Γ. Γεωργέας Παναγιώτα Α. Κινέζου
» » Σπυρίδων Α. Ρόζης Μαρία Δ. Μακρή
» » Γεώργιος Σ. Περγενίδης Ἑλένη Α. Καφφέ
» » Στέφανος Β. Καλύβας Θεοδώρα Δ. Γκέκα
» » Γεώργιος Α. Μπουτσης Θεοδότη Σ. Καλινίκου
» » Βασίλειος Σ. Ἀνδρεάκος Γαρυφαλία Π. Μαρίνου
» » Παν. Γ. Χορταργιάς Σταμούλα Χ. Χριστοπούλου
» » Δημήτριος Μ. Ρουσάκης Ὀλγα Δ. Ἀναστασίου
» » Μιχαήλ Κ. Ἀγγελίδης Χρυσάνθη Γ. Μπουσάκου
» » Γεώργιος Π. Γύφτος Ἑλένη Γ. Ἀντωνάκου
» » Ἀθανάσιος Γ. Κουγιᾶς Στυλιανή Ἀλεξάνδρου
» » Ἑμμανουήλ Β. Βαγιάννης Στέλλα Ε. Κανταρτζή
» » Δημήτριος Ι. Λιάπης Μαρία Φ. Χάρβεθ
» » Μιχαήλ Η. Μαργκέλας Σοφία Σ. Θεοδώρου
» » Χαρίλ. Δ. Σταθόπουλος - Σταματική Α. Ἀναστοπούλου
» » Στέφανος Κ. Ροιμελιώτης Αικατερίνη Δ. Ἀρόλια
» » Χρήστος Δ. Κινῆς Δήμητρα Π. Γεωργακοπούλου
» 16 Κων. τίνος Ι. Κοχλιδάκης Σοφία Ε. Παπαστεφάνου
» 17 Robert H. Way Λεονίκη Χ. Τσιχτέρη
» 18 Νικόλαος Μ. Κορολόγος Ἑλένη Τζ. Χέκες
» 19 Κωνσταντίνος Ι. Μάρας Γεωργία Θ. Καλιάντζου
» » Γεώργιος Ν. Νικολέττος Νότα Γ. Δεδούση
» » Ἰω. Δ. Παναγιωτόπουλος Κωνσταντίνα Α. Κέντρου
» 20 Γεώργιος Κ. Πανόπουλος Μαρία Γ. Ἀλεξάνδρου
» » Γεώργιος Κ. Πανόπουλος Μαρία Γ. Ἀλεξάνδρου
» 22 Μηνᾶς Γ. Χρηστόπουλος - Χρυσούλα Β. Στασινοπούλου
» » Δημήτριος Α. Γκιουμουρτζίνης Ἑλένη Α. Λιάλια
» » Ἰωάννης Σ. Ραπτοῦλης Ἑλένη Μ. Καρανάκη
» » Κίμων Σ. Χάλδας Αικατερίνη Α. Σάικου
» » Α. Κ. Βλαχογιαννόπουλος Μαρία Η. Κοντογεώργου
» » Ἰωάννης Σ. Ρωμάνος Χρυσούλα Δ. Μποινή
» » Εὐρ. Π. Καρανικολάου - Μαγδαληνή Β. Χατζοπούλου
» » Δημήτριος Β. Κανδρῆς Βιργινία Α. Κατάλδου
» » Περικλῆς Ν. Χαλεντήρας Σοφία Σ. Πάτερσον
» 26 Ἡλίας Κ. Γαλιάνης Ἀγγελική Ν. Μποκορόνη
» 28 Στυλιανός Γ. Καμπᾶς Χρηστίνα Ι. Κίγκ
» 29 Πᾶσλος Ο. Μανρωμάτης Δήμητρα Δ. Σταματάκου
» » Δημ. Ε. Μεχλίδης Ἀντιγόνη Α. Γεωργακοπούλου
» » Διογένης Σ. Τζαβάρας Ἑλένη Γ. Γουρέλη
» » Γεώργιος Α. Δόσας Παρασκευή Α. Σαλιπάκου

Gary, Ind.
Gary, Ind.
Minneapolis, Minn.
Gary, Ind.
Detroit, Mich.
Philadelphia, Pa.
Chicago, Ill.
Lowell, Mass.
Corona, L. I., N. Y.
Lancaster, Pa.
East Moline, Ill.
Schenectady, N. Y.
New York City
Boston, Mass.
Lowell, Mass.
E. Pittsburgh, Penn.
Detroit, Mich.
Bridgeport, Conn.
Waterbury, Conn.
New York City
Astoria, L. I., N. Y.
Astoria, L. I., N. Y.
Canton, Ohio
Detroit, Mich.
Detroit, Mich.
Poughkeepsie, N. Y.
Chicago, Ill.
Panama, C. Z.
Virginia, Minn.
Toronto, Ont., Can.
Fitchburg, Mass.
Los Angeles, Cal.
Cleveland, Ohio
Worcester, Mass.
Jamaica, L. I., N. Y.
Pocatello, Idaho
Montreal, Can.
Passaic, N. J.
Pontiac, Mich.
Detroit, Mich.
Detroit, Mich.
Bronx, N. Y.
Jamaica, L. I., N. Y.
Astoria, L. I., N. Y.
Philadelphia, Penn.
Cheyenne, Wyo.
Philadelphia, Pa.
Detroit, Mich.
Ipswich, Mass.
New London, Conn.
Ipswich, Mass.
Jamaica, L. I., N. Y.
Ipswich, Mass.
Cedar Falls, Ia.
Somerville, Mass.
Lowell, Mass.

Ἀρχιμ. Εἰρηναῖος Κασσιμάτης
Ἀρχιμ. Εἰρηναῖος Κασσιμάτης
Αἰδ. Ι. Βουρνάκης
Ἀρχιμ. Εἰρ. Κισσιματίτης
Ἀρχιμ. Κ. Γιοβαννόπουλος
Αἰδ. Χρυσόστ. Μουρκίδης
Αἰδ. Βασίλ. Παναζόπουλος
Αἰδ. Δημ. Σγουῖρος
Ἀρχιμ. Ἀλέξανδρος Γερωντιδάκης
Αἰδ. Δ. Οὐζουνγιάννης
Αἰδ. Σ. Σπυρόπουλος
Πανος. Τιμόθεος Παντελάκος
Ἀρχιμ. Χρυσ. Παπαλάμπρου
Αἰδ. Βασίλειος Εὐθυμίου
Αἰδ. Ἰωσήφ Ξανθόπουλος
Αἰδ. Εὐάγγ. Παπαδόπουλος
Αἰδ. Γεώργ. Πετρίδης
Αἰδ. Παναγιώτης Ραπτεῖλης
Αἰδ. Μπερσεντές
Αἰδ. Βασίλειος Παπανίκας
Ἀρχιμ. Γερμανὸς Πολυζωίδης
Ἀρχιμ. Γερμ. Πολυζωίδης
Ἀρχιμ. Γ. Πανταζώνης
Ἀρχιμ. Ἰωακ. Δουλιγεράκης
Ἀρχιμ. Ἰωακείμ Δουλιγεράκης
Αἰδ. Βασίλειος Βρυνιώτης
Ἀρχιμ. Ἀδελφ. Δημακόπουλος
Αἰδ. Γ. Μαζαράκης
Αἰδ. Κ. Καπογιάννης
Ἀρχιμ. Γερόθεος Σταύρου
Αἰδ. Ἰω. Μιχαηλίδης
Ἀρχιμ. Γερμ. Παπαπαναγιώτου
Ἀρχιμ. Χρ. Λαυριώτης
Αἰδ. Ἑμμανουήλ Πρωτοσπεφάνου
Αἰδ. Μιχαήλ Ἀνδρεάδης
Ἀρχιμ. Α. Μανδηλάκης
Ἀρχιμ. Διον. Μαυρίας
Αἰδ. Θεόδ. Ἀναγνωσιδάκης
Αἰδ. Ἀλέξανδρος Παπαστεφάνου
Ἀρχιμ. Ἰωακείμ Δουλιγεράκης
Ἀρχιμ. Ἰωακ. Δουλιγεράκης
Αἰδ. Καλλ. Χατζηλάμπρου
Αἰδ. Μιχαήλ Ἀνδρεάδης
Ἀρχιμ. Γερμανὸς Πολυζωίδης
Αἰδ. Δημ. Παπαντωνίου
Αἰδ. Βασίλ. Βουτεράκος
Αἰδ. Δημ. Παπαντωνίου
Ἀρχιμ. Κ. Γιοβαννόπουλος
Αἰδ. Ἰοβιανὸς Λαυρακάς
Ἀρχιμ. Ν. Θεοδωρίδης
Αἰδ. Ἰοβιανὸς Λαυρακάς
Αἰδ. Μιχαήλ Ἀνδρεάδης
Αἰδ. Ἰοβιανὸς Λαυρακάς
Αἰδ. Ἰωάννης Πάνος
Αἰδ. Ἰωάν. Ἱεροθέου
Αἰδ. Δημ. Σγουῖρος

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐτέλεσαν τοὺς γάμους αὐτῶν κατὰ τὴν ὥς ἄνω χρονικὴν περίοδον καὶ δὲν βλέπουν τὸ ὄνομα των εἰς τοὺς πίνακας τούτους, νὰ εἰδοποιήσουν τὸ γραφεῖον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς διὰ τὴν ἐπανάρθωσιν τῆς τοιαύτης παραλείψεως.

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ, ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, 25-19 30th Drive, Astoria, L. I., N. Y.

ΕΤΟΣ Δ'. 'Αριθ. 85.

Διευθυντής: 'Αρχμ. ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΠΟΛΥΖΩΙΔΗΣ

19 ΙΟΥΝΙΟΥ 1938

ΑΝΑΓΚΗ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ εὐχάριστος καὶ ἐνθαρρυντικὴ εἶνε ἡ τηλεγραφηθεῖσα εἰδήσις ὅτι τὸ Γεραρὸν Οἰκουμενικὸν μας Πατριαρχεῖον, πρὸς τὸ Ὅποῖον μετὰ ἰδιάζοντος σεβασμοῦ καὶ μεγίστης ἀφοσιώσεως ἀποβλέπει σύμπασα ἡ Ὁρθοδοξία, ἀνέθεσεν εἰς ἰδιαιτέρας ἐκ Συνοδικῶν Ἀρχιερέων καὶ ἐκ Καθηγητῶν διαρκεῖς ἐπιτροπὰς ὅπως ἀσχολῶνται μὲ τὰ μεγάλα ζητήματα τῆς κατὰ Ἀνατολὰς Ἐκκλησίας μας καὶ παρακολουθῶσιν ἐναργῶς ὅλα τὰ κοινωνικά, θρησκευτικά καὶ ἄλλα προβλήματα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Διότι εἶνε ἀνάγκη πλέον—καὶ ἀνάγκη μεγάλη, ἀπορρέουσα ἀπὸ αὐτὸν τοῦτον τὸν Θεῖον Θεσμόν τῆς—ὅπως ἡ Ἐκκλησία μας στέκη πάντοτε εἰς τὴν ὑψηλὴν Αὐτῆς θρησκευτικὴν ὑπόστασιν καὶ ὁδηγῇ τὸ πλήρωμα αὐτῆς εἰς νομὰς σωτηρίους, μακρὰν πάσης βλάβης ἢ ὁποῖα ἐνδέχεται νὰ προσγίῃ εἰς αὐτὸ εἰς τὸν βαρὺν αὐτὸν καὶ δύσκολον ἀγῶνα τῆς ζωῆς. ὅπως μάλιστα περιεπλάκη αὕτη τελευταίως, λόγῳ τῆς ἀκηδίας τῶν ἀνθρώπων.

Εἶνε ἀληθές, ἀληθέστατον, ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας ἡ Ὁρθόδοξος, τελευταίως μάλιστα, λόγῳ τῆς γενικῆς καὶ παγκοσμίου καταστάσεως, εὐρέθῃ ἐμπερίστατος. Εἶνε γνωστότατον ὅτι ἐταλαιπωρήθη, ἐν πολλοῖς, καὶ ἐβάδισε δρόμον ἀνηφορικόν, τὸν δρόμον τοῦ Γολγοθᾶ καὶ τοῦ μαρτυρίου. Μόνον ἄνθρωποι μὴ παρακολουθοῦντες ἢ μᾶλλον μὴ θέλοντες νὰ παρακολουθήσωσι τὰ γεγονότα εἶνε δυνατὸν νὰ θεωρήσωσι τὴν Ἐκκλησίαν μας ὡς καθυστερήσασαν ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον.

Τοῦναντίον Αὕτη ἐν μέσῳ τόσων καὶ τόσων ἐμποδίων, φανερῶν καὶ ἀφανῶν προσεπάθει καὶ προσπαθεῖ νὰ ὁδηγήσῃ τὸ πλοῖον τοῦ Χριστοῦ πρὸς λιμένα ἀσφαλῆ. Στερουμένη τῶν μέσων τὰ ὁποῖα διαθέτουν ἄλλαι Ἐκκλησίαι, σταθμίζουσα κάθε βῆμά Της, διαρκῶς παλαίουσα μὴ προσκρούσῃ εἰς καμμίαν Ὁργάνωσιν ἢ Κράτος ἢ εἰς ἄτομα θεωροῦντα ἑαυτὰ ὡς περιβεβλημένα ὑπὲρ τὴν ἐξουσίαν, κατορθώνει, ἐν τούτοις, νὰ κάμῃ τὸ ἱερὸν καθήκον Της ὅπως τὸ ἀντιλαμβάνεται. Ἡ πεποίθησις πρὸς τὸν ἐνδυναμώνοντα Θεὸν Τῇ δίδει τὰς μεγίστας τῶν δυνάμεων.

Καὶ μὲ τὴν πίστιν καὶ τὴν πεποίθησιν αὐτὴν πρὸς τὸν ἐνισχύοντα Θεόν, θὰ θριαμβεύσῃ καὶ θὰ λαμπρυνθῇ καὶ τώρα, συντονίζουσα καὶ ἀνακαινίζουσα τὰς δυνάμεις Αὐτῆς αἱ ὁποῖαι, ἀσφαλῶς, εἶναι μεγάλαι καὶ ἀπεριόριστοι. Εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχὴν, τὴν ἐποχὴν αὐτὴν, ὅποτε ὁ ἄνθρωπος δὲν ξεύρει ἀκριβῶς τί ζητεῖ, θὰ ἡμπορέσῃ, συστηματικώτερον παρακολουθοῦσα τὰ γεγονότα, νὰ βοηθήσῃ τὸν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἐγωῖσμοῦ κατακείμενον βροτὸν, χάριν τοῦ ὁποῖου ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀνῆλθε καὶ ἐπὶ σταυροῦ ἀκόμη.

Ἡ Ἐκκλησία μας σήμερον, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην ἐποχὴν, ζητεῖ τὰς καρδίας ὅλων τῶν ἀνθρώπων Τῆς διὰ νὰ ἡμπορέσουν οὗτοι νὰ ἀπαλλαγούν ἀπὸ τὰς παρούσας δυσχερεῖς περιστάσεις· διὰ νὰ ἡμπορέσουν νὰ ἰδοῦν τὰ πράγματα τῆς ζωῆς αὐτῆς ὡς ἀποτελοῦντα ὄργανα καὶ μέσα πρὸς ζωὴν ὠραιότεραν καὶ αἰώνιον. Ζητεῖ καὶ θέλει νὰ Τὴν ἀφήσουν νὰ ἐμφυσήσῃ νέον πνεῦμα ζωῆς πρὸς δρᾶσιν. Ἀξιοῖ ἀπὸ τὸ ποίμνιόν Της νὰ ἔχῃ ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην πρὸς τοὺς ποιμένας του. Καὶ ἡ ἀξίωσις αὕτη εἶνε δικαία καὶ λογικὴ, διότι εἰς Αὐτὴν εἶναι ἐμπειπιστευμένοι αἱ ψυχαὶ τῶν ἀνθρώπων.

Ἐν τῷ μεταξὺ Αὕτη ὅμως μὲ ἐνθουσιασμόν, μὲ ἀγάπην διαρκῶς ἀνανευομένην, μὲ αὐταπάρνησιν, μὲ πνεῦμα Χριστοῦ, θὰ ἀρχίσῃ τὴν δρᾶσιν Της ἐντατικὴν καὶ θετικὴν, συντονίζουσα ὅλας τὰς κολοσσιακὰς ψυχικὰς καὶ πνευματικὰς δυνάμεις τόσον Ἐαυτῆς ὅσον καὶ τῶν ἀποτελούντων Αὐτὴν τέκνων Της. Μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ δυνηθῇ ἀσφαλῶς νὰ ἐπιτελέσῃ τὸν ἐπὶ γῆς μέγαν προορισμόν Της. Μόνον δὲ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἰδῇ νέας ἡμέρας αἰγλης καὶ χάριτος, τὰς ὁποίας ὅλοι μας ποθοῦμεν καὶ ὅλοι μας εὐχόμεθα πάντοτε.

Εὐτύχημα ὅτι καὶ διὰ τὴν νεογενῆ ταύτην Ἐκκλησίαν τῆς Ἀμερικῆς, τὴν μόλις ἐν ἔτει 1919 ἀποκατασταθεῖσαν ἐν Ἀμερικῇ, ἀνέτειλαν ἀπὸ τινος ἡμέραι αἰσιώτεροι. Ὑπὸ τὴν ἀληθινὴν καὶ φωτεινὴν ποιμαντορίαν ἐνὸς Ἱεράρχου σπανίου μὲ ἐπίσης δύο φωτεινοὺς βοηθοὺς Ἐπισκόπους σήμερον καὶ περισ-

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ

‘Ο ‘Απόστολος Παῦλος εἰς τὴν πρὸς ‘Εφεσίους ἐπιστολὴν γράφει: «ἐκτρέφετε τὰ τέκνα ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου». Ἡ λέξις «παιδεία» σημαίνει τὴν ἀνατροφὴν καὶ διδασκαλίαν τοῦ παιδιοῦ. Οἱ γονεῖς παραγγέλλονται νὰ διδάσκουν τὰ παιδιά των καθ’ ὃν ἀκριβῶς τρόπον θέλει ὁ Κύριος, δηλαδὴ μὲ ἀρετὴν καὶ μὲ θρησκείαν. Ἡ λέξις «νοουθεσίᾳ» σημαίνει συμβουλὴν, ὑπόμνησιν, διδασκαλίαν.

Κανεῖς δὲν ἀμφιβάλλει σήμερον ὅτι ἡ Ἀγία Γραφή παραγγέλλει εἰς τοὺς γονεῖς ὅτι ἔχουν ὑποχρέωσιν μεγίστην νὰ προσπαθοῦν νὰ ἐκπαιδεύσουν τὰ τέκνα των εἰς τὴν Θρησκείαν καὶ νὰ θεωροῦν τοῦτο ὡς τὸν μέγαν σκοπὸν τῆς ζωῆς των. Οἱ γονεῖς οἱ ὅποιοι κατενόησαν τοῦτο ἀνέδειξαν τέκνα καλὰ. Ἐνῶ, ἐξ ἀντιθέτου, γονεῖς οἱ ὅποιοι παρημέλησαν τὸ σημεῖον αὐτό, ποτὲ δὲν ἀνέδειξαν τέκνα χρήσιμα δι’ ἑαυτοὺς καὶ τοὺς ἄλλους.

Μερικοὶ ὅμως λέγουν συνήθως ὅτι τὰ παιδιά δὲν πρέπει νὰ διδάσκονται τὴν θρησκείαν ἰδιαίτερος, διότι ἀκούουν περὶ αὐτῆς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Οἱ περὶ τὴν Θρησκείαν ἀδιάφοροι παραμελοῦν τὸ καθήκον αὐτό. Κατ’ αὐτὸν ὅμως τὸν τρόπον τὸ παιδίον ἀναπτύσσεται μὲ τὰ πάθη τῆς κακίας, μὴ καλλιεργούμενον μὲ τὴν πνευματικὴν τροφήν, ἡ ὁποία, μόνον, εἰμπορεῖ νὰ ἀνακαινίσῃ τὴν καρδίαν ἀφαιροῦσα, διὰ τῆς πίστεως, τὴν πρὸς τὴν ἁμαρτίαν ροπήν.

Οἱ ἀδιάφοροι καὶ χλιαροὶ γονεῖς ἐκπαιδεύουν τὰ τέκνα των εἰς τὴν ἀνωφελεῖ παιδείαν τοῦ κόσμου τούτου· ὑποδεικνύουν εἰς αὐτὰ τὸ πῶς νὰ ἀποκτήσουν τὰ τοῦ κόσμου αὐτοῦ, πῶς νὰ φέρονται ἐπιχαρίτως εἰς τὰς συναναστροφάς καὶ τὰ παρόμοια· τὰ ἀφήνουν νὰ διαβάσουν μυθιστορήματα ἑλεεινά, τὰ ὅποια φθείρουν τὸν νοῦν καὶ τὸ σῶμα· τὰ παίρνουν μαζὺ των εἰς τολμηρὰ θέατρα καὶ κινηματογράφους, ποὺ δὲν ἀναπτύσσουν πολλάκις θέματα καλὰ.

Ἡ διδασκαλία καὶ τὸ παράδειγμα τῶν γονέων ἐπιδρῶν πολὺ ἐπὶ τῶν παιδιῶν. Ἐὰν ὁ γονεὺς δὲν συχνάζῃ εἰς τὸν

Ἱερὸν Ναὸν καὶ τὰ παιδιά του κάμνουν τὸ ἴδιο. Ἐὰν παραμελῇ τὴν προσευχὴν, διδάσκει καὶ τὰ παιδιά του νὰ μὴ προσεύχονται. Ἐὰν ψεύδεται, ἐὰν χαρτοπαίξῃ, ἐὰν θυμῶνῃ ἀδίκως, ἐὰν ὑβρίζῃ, ἀσφαλῶς καὶ τὰ παιδιά του θὰ διδαχθῶν τὰ ὅμοια, κατὰ φυσικὴν συνέπειαν.

Ἐὰν ὁ πατὴρ δὲν διδάξῃ εἰς τὰ παιδιά του τὴν ἀλήθειαν, ἄλλοι θὰ διδάξουν εἰς αὐτὰ τὴν πλάνην. Ὁ νέος τῆς μόδας καὶ τοῦ συρμοῦ, τὸν ὁποῖον ἅπαντὰ τὰ παιδίον εἰς τὸν δρόμον, ὁ ἄπιστος, ὁ ἔχων στρεβλὰς ἰδέας, θὰ διδάξῃ τὸ παιδίον καὶ θὰ τὸ διδάξῃ πράγματα κακὰ· ὥστε εἶνε προτιμότερον νὰ διδάξῃ ὁ γονεὺς εἰς τὸ παιδίον του τὴν καθαρὰν καὶ φωτοδότιδα ἀλήθειαν.

Καὶ ἡ Θρησκεία εἶνε τὸ περισσότερον ἐνδιαφέρον, διότι τὰ ἄλλα τείνουν νὰ κάμουν τὸν ἄνθρωπον προσωρινῶς εὐτυχῇ, ἐδῶ μόνον εἰς τὸν κόσμον αὐτόν. Εἶνε δὲ ἄξιοι μεγίστης μομφῆς οἱ γονεῖς ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι παραμελοῦν τὸ ἱερὸν αὐτὸ καθήκον τῆς θρησκευτικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν τέκνων των, συμφώνως πρὸς τὴν ἐντολὴν τῆς Ἀγίας Γραφῆς.

Ἰδιαίτερος ὀφείλει ὁ γονεὺς νὰ διδάσκη εἰς τὰ τέκνα του συνεχῶς τὰς διδασκαλίας τῆς Θρησκείας, νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ἐνώπιόν των τὰς ἀμετρήτους εὐεργεσίας, τὰς ὁποίας ὁ Θεός, ἐξ ἀπείρου ἀγάτης, ἔκαμε καὶ κάμνει πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Αὐτὸ προξενεῖ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ παιδιοῦ αἶσθημα εὐγνωμοσύνης καὶ ἀγάτης. Ὅσον δὲ ἀμαθὴς καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι εἶνε ὁ γονεὺς, ἡμπορεῖ νὰ διδάσκη εἰς τὸ παιδίον του ἐκολώτατα ὅτι ὁ Χριστός, Θεὸς ὢν καὶ Κύριος ὄλων, κατέβη ἐν τούτοις ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὑπέφερε καὶ σταυρικὸν ἀκόμη θάνατον διὰ νὰ σώσῃ τοὺς ἀνθρώπους ὅλους ἐκ τοῦ αἰώνιου θανάτου.

Ἡ διδασκαλία αὕτη εἶνε πολὺν χρήσιμος καὶ σωτήριος εἰς τὴν τρυφερὰν ψυχὴν τοῦ παιδιοῦ· διότι ὅταν συνεχῶς ἀκούῃ ὅτι ὁ Θεὸς κατεδέχθη νὰ γίνῃ ἄνθρωπος καὶ νὰ ῥαπισθῇ καὶ νὰ ὑβρισθῇ καὶ νὰ σταυρωθῇ διὰ νὰ σώσῃ αὐτὸ ἐκ τοῦ θανάτου, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ ἀγαπᾷ αὐτόν καὶ νὰ μὴ ἐπιθυμῇ νὰ κάμῃ τὸ θέλημά Του. Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ θὰ ἀναπτύξῃ ἀγάπην εἰς τὴν καρδίαν τοῦ παιδιοῦ.

Ὡσαύτως ὀφείλει ὁ γονεὺς νὰ ὀδηγῇ τὰ τέκνα του ὁ ἴδιος εἰς τὸν Ναὸν καὶ ὅχι νὰ τὰ στέλλῃ μόνον των, αὐτοὺς δὲ νὰ πηγαίνῃ εἰς κέντρα καὶ καφενεῖα διὰ νὰ πίνῃ καὶ νὰ χαρτοπαίξῃ. Ὅταν τὰ ὀδηγῇ εἰς τὸν Ναὸν ὀφείλει νὰ τὰ λέγῃ πῶς πρέπει νὰ στέκουν ἐν καιρῷ Λειτουργίας, πῶς νὰ ἀκούουν τὸν Θεῖον Λόγον καὶ πῶς νὰ ἐπωφελῶνται ἀπὸ τοῦ ὅλου Θεῖου καὶ φρικτοῦ δρᾶμα τῆς Ἱερᾶς Λειτουργίας.

Οἰκοθεν ἐννοεῖται ὅτι ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ στέλλῃ ταῦτα εἰς τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον τῆς ἐνορίας. Τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ ἱσχυρότερα μέσα τῆς ἡθικοποιήσεως τοῦ λαοῦ. Δυστυχῶς πολλοὶ γονεῖς ἀμελοῦν εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἀδικαιολογητῶς, καίτοι σήμερον ὑπάρχουν Κατηχητικὰ Ὁρθόδοξα Σχολεῖα καὶ εἰς τὰς μικροπαροικίας ἀκόμη.

Ὑπεράνω ὅλων κεῖται τὸ παράδειγμα. Δι’ αὐτὸ καὶ ἐλέχθη «ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν». Ἀλλοίμονον εἰς τοὺς γονεῖς ἐκεῖνους οἱ ὅποιοι ἐνῶ δίδουν εἰς τὰ παιδιά των τὰς ἀρίστας τῶν συμβουλῶν, αὐτοὶ εἰς τὸν οἶκόν των καὶ εἰς τὰς μεταξὺ των σχέσεις, κάμνουν τὰ ἀντίθετα. Ἡ διδασκαλία τὸν εἶνε ἄσκοπος καὶ περιττή. Τὸ παράδειγμα ἔχει ἀνυπολόγιστον σημασίαν εἰς τὴν καρδίαν τῶν παιδιῶν.

Ἄρχιμ. Γ. ΠΟΛΥΖΩΙΔΗΣ

σοτέρους μεθ’ αὐρίον, καὶ μὲ κληρὸν ζηλωτὴν καὶ ἱκανόν, ἡ Ἐκκλησία μας ἡ Ὁρθόδοξος τῆς Ἀμερικῆς ἐπιθυμεῖ ἐγκαρδίως νὰ προσθέσῃ νέας χρυσὰς σελίδας εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας.

Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι θὰ τύχῃ τῆς συνεργασίας καὶ συναρωγῆς ὄλων τῶν εὐσεβοφρόνων τέκνων Τῆς διὰ νὰ συντονίσῃ τὰς δυνάμεις τῆς ἐπ’ ἀγαθῷ καὶ ὠφελείᾳ τοῦ ἐνταῦθα χριστεπωνύμου πληρώματος. Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ποιμνιον καὶ ποιμένες, ὁργανώσεις καὶ ἄτομα θὰ σφίγξουν μετ’ ἐνθουσιασμοῦ τὰς χεῖρας ἀλλήλων διὰ νὰ θέσουν τὰς δυνάμεις αὐτῶν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ βαδίσουν μαζὺ Τῆς πρὸς μίαν, κοινὴν, κατεύθυνσιν.

ΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ἔργον εὐχῆς θὰ ἦτο ἂν κάποιος ἀνελάμβανε νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὴν πολυετῇ δρᾶσιν τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος Νέας Ὑόρκης καὶ τῶν ἄλλων Κοινοτήτων. Εἶνε μία μεγάλη σελίς τῆς ἐδῶ ζωῆς μας καὶ πλοῦσιον ὕλικόν διὰ τὸν ἱστορικὸν τοῦ μέλλοντος, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο κρίμα νὰ χαθῇ. Ὡς πρὸς τὸν σύροντα τὰς γραμμάς ταύτας, θὰ περιορισθῇ νὰ σκιαγραφῇ μερικὰς κεντρικὰς ἰδέας γύρω ἀπὸ τὴν ὑψηλὴν ἀποστολὴν τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῶν Ἑλληνίδων, ὅπως τὴν ὠνειρευθῇ ἡ ψυχὴ, ὅταν ἐψήφιζε τὰ εἰδικὰ Καταστατικά.

Τὸ κατ' ἐξοχὴν χαρακτηριστικὸν τῆς ἐποχῆς μας, εἶνε τὰ κοινωνικὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα τόσο ἐξαιρετικὰ ἀπασχολοῦν ὅλους, ἄτομα, ὁργανώσεις καὶ κράτη. Ὑπὸ τὴν ἰσχυράν καὶ ἀκαταγώνιστον πνοὴν τοῦ Εὐαγγελίου, εἴτε τὸ ὁμολογοῦν οἱ ἄνθρωποι, εἴτε δὲν τὸ ὁμολογοῦν, ἀπλώνεται συνεχῶς μία πλατυτέρα φιλανθρωπικὴ ἀντίληψις καὶ ἐργασία, ἡ ὁποία, ἐξερχομένη τῆς ἐνεργείας τοῦ ἀτόμου καὶ τῶν σωματείων, ἐπεβλήθη καὶ εἰς μέριμναν κρατικὴν μὲ τὰς λεγομένας «Κοινωνικὰς Ἀσφαλίσεις». Εἶνε δὲ τόσο γενικὴ ἡ κρατικὴ αὐτῇ φροντίς, ὥστε ὄχι μόνον νόμοι νὰ θεσπισθοῦν, ἀλλὰ καὶ νὰ γεννηθῇ καὶ εἰς Διεθνῆς Ὅργανισμός, τὸ Διεθνὲς Γραφεῖον Ἐργασίας ἐν Γενεύῃ, ὡς παράρτημα τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν. Αἱ ἀποφάσεις τοῦ Γραφείου τούτου εἶναι ὑποχρεωτικαὶ δι' ὅλα τὰ Κράτη, τὰ ὁποῖα συμμετέχουν εἰς τὸν θεσμόν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀσκοῦν ἐπίδρασιν μεγάλην.

Παραλλήλως ὁμως πρὸς τὸ Κράτος, λέγει μία διακεκριμένη Ἑλληνίς, ἡ κοινωνικὴ αὐτὴ ὑποχρέωσις, κατ' ἐξοχὴν ἀ ρ ε τ ῆ καὶ ἂ ν θ ο ς Εὐ ὸ γ γ ε λ ι κ ὸ ν, βαρύνει καὶ τὰ ἄτομα χωριστά. Διότι κάθε ἄνθρωπος, ὅπως ψάλλει νεώτερος ἀπόστολος τῆς ἀλληλεγγύης, εἶνε ὁ θεματοφύλαξ τῆς κοινῆς σκέψεως καὶ προσπάθειας, ὅλων, ὅσοι ἔζησαν, ἐσκέφθησαν, ἠσθάνθησαν καὶ ἐκοπίασαν πρὶν ἀπὸ αὐτόν. Εἶνε ἐπομένως τὸ ἄτομον ὀφειλέτης πρὸς τὸ παρελθόν, διότι ἀπολαμβάνει τὰ ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα τοῦτο μᾶς κληροδοτεῖ. Ἀλλ' εἶνε καὶ πρὸς τοὺς συγχρόνους τοῦ ὀφειλέτης, ὑποχρεωμένος νὰ πληρώσῃ ὅ,τι ἔλαβε, πρόλαμβάνων κατὰ τὸ δυνατόν τὸν φυσικὸν καὶ ἠθικὸν ἐκπαιδισμόν τῶν ὁμοίων του καὶ ἀφ' ἑτέρου προσφέρων εἰς τὴν κοινὴν πρόοδον καὶ εὐημερίαν. Ὁ Χριστὸς μὲ τὴν παραβολὴν τοῦ Σαμαρείτου καὶ μὲ τὴν περιγραφὴν τῆς τελευταίας κρίσεως μᾶς διεζωγράφησε μὲ ζωηρὰς εἰκόνας τὴν σημασίαν, πού δίδει εἰς τὴν ἀλληλεγγύην.

Ἡ ἀνάγκη αὕτη φαίνεται μεγαλειότερα εἰς τὴν ξενητείαν καὶ πλεον ἐπιτακτικὴ εἰς ἐποχὰς σὰν τὴν σημερινήν. Διὰ νὰ φέρῃ ὁμως ἡ ἀλληλεγγύη εὐρύτερα ἀποτελέσματα καὶ σταθερά, εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐπέλθῃ μεταβολὴ εἰς τὸν πνευματικὸν καὶ ἠθικὸν κόσμον. Χρειάζεται ἡ ὥθησις μιᾶς δυνάμεως ἐσωτερικῆς, διὰ νὰ μεταβληθῇ ἡ κοινωνία εἰς ἔνωση ψυχῶν καὶ καρδιῶν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἀνεπτύσσετο ἡ κοινωνικὴ

συνείδησις καὶ τὸ ἄτομον θὰ ἀπέβαινε πραγματικὰ ἄνθρωπος κοινωνικός. Τότε θὰ ἐθιρίμβευεν ἡ λεγομένη κοινωνικὴ ἀνατροφή. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου θὰ ἀνυψοῦτο εἰς τὸ ἀνώτερον αἶσθημα, τὸ κοινωνικὸν αἶσθημα, καὶ θὰ ἐγίνετο πιστευτὸν καὶ θὰ ἐγίνετο πραγματικότης ἡ θεωρία, ὅτι ἡ κοινωνικὴ ἀλληλεγγύη εἶνε ζήτημα ὄχι μόνον καλwsύνης, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ζήτημα δικαιοσύνης καὶ ἀνάγκης δι' ἔ ρ γ ω ν ἐκδηλουμένης.

Ἴδου μία ἐξαιρετικὴ ἀποστολὴ τῆς γυναικός. Διότι νομίζω, ὅτι κάθε ἀνατροφή εὐρίσκεται ὠρισμένως εἰς χεῖρας τῆς γυναικός, καὶ μὲ τὴν κοινωνικὴν ἐξέλιξιν τίποτε δὲν θὰ ἦτο τόσο εὐεργετικὸν πρὸς τὴν κοινωνίαν, ὅσον ἡ κοινωνικὴ διαπαιδαγώγησις αὐτῆς. Εἰς τὴν κοινωνικὴν δὲ ταύτην ἀνατροφὴν ἡ ἐπίδρασις τῆς γυναικός θὰ ἦτο τεραστία. Διότι τὸ μεγαλιότερον ἐμπόδιον διὰ τὴν καλὴν κοινωνικὴν συμβίωσιν τῶν ἀνθρώπων ἀποτελεῖ ὁ ἐγωῖσμός αὐτῶν, καὶ τὴν θυσίαν τοῦ ἐγωῖσμοῦ ἀκριβῶς ζητεῖ ἡ δικαιοσύνη. Ἀλλὰ τί ἄλλο εἶνε ἡ ζωὴ τῆς γυναικός παρὰ μία ἀτελείωτος θυσία; Καὶ ἐπειδὴ αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν προστριβῇ εἰς τοὺς πολιτικούς καὶ τοὺς κοινωνικοὺς ἀγῶνας, ὅπως οἱ ἄνδρες, θὰ ἠδύνατο νὰ ἐμφανισθοῦν καὶ περισσότερο ἠνωμένοι διὰ τὴν σταυροφορίαν ταύτην.

Διὰ νὰ γίνῃ ὁμως τοῦτο, πρέπει πρῶτον αἱ γυναῖκες νὰ ἀποκτήσουν βαθυτέραν συνείδησιν τῆς θέσεως, ποῦ ἔχουν ἐν τῇ κοινωνίᾳ: νὰ κατανοήσουν, ὅτι ἡ ζωὴ εἶνε προσπάθεια χωρὶς τέλος, τάσις πρὸς κάτι ἀνώτερον καὶ ἁγιώτερον, τὸ ὁποῖον ἐξαυλῶνει τοὺς ἀγῶνας καὶ τὴν ζωὴν.

Ἐναπόκειται λοιπὸν εἰς τὰς μεγάλας μας Ἑλληνίδας νὰ ἀναλάβουν καὶ νὰ διεξαγάγουν νικηφόρος τεράστιον ἀγῶνα. Νὰ ἐνισχύσουν τὰς Φιλοπτώχους Ἀδελφότητας, ὅπου ὑπάρχουν, νὰ συγκροτήσουν τοιαύτας, ὅπου δὲν ὑπάρχουν καὶ νὰ δώσουν τὸ μαγικὸν φῶς εἰς μίαν ἀνωτέραν ζωὴν. Διότι ἔχει τόσας πληγὰς, φανεράς καὶ ἀφανείς, ἡ κοινωνία! Καὶ εἶνε ἀπέραντος ἡ ζωὴ. Ἔτσι αἱ Φιλόπταχοι Ἀδελφότητες θὰ ἔχουν νὰ προστατεύσουν τὴν ἄθωαν κόρην, νὰ στηρίξουν τὴν κλονισμένην, νὰ ἐπαναφέρουν τὴν ἀποπλανηθεῖσαν, νὰ δημιουργήσουν ἠθικὴν ζωὴν. Ποτὲ ἡ ἠθικὴ δὲν ἔχει ὑποστῇ τόσην προσβολὴν καὶ ποτὲ ὁ στεναγμὸς διὰ τὴν ἀπολύτρωσιν ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, δὲν ἦτο τόσο βαθὺς καὶ τόσο συγκλονιστικός, ὅσον τώρα.

Θὰ ἀρχίσουν λοιπὸν αἱ Φιλόπταχοι Ἀδελφότητες ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν. Καὶ κοντὰ εἰς τὴν κόρην, θὰ φροντίσουν διὰ τὴν χήραν, τὸ ὄρφανόν, διὰ τὴν μητέρα πολλῶν παιδιῶν, διὰ τὸν ἔρρημον, τὸν ξενητευμένον, τὸν ἄρρωστον ὅστις δὲν ἔχει ἓνα χεῖρι φιλικὸν νὰ δροσίῃ τὸ φλογισμένον μέτωπόν του, διὰ τὸν φυλακισμένον, ὁ ὁποῖος σήπεται εἰς τὴν φυλακὴν χωρὶς ἓνα χαμόγελον ἀδελφικόν. Θὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ Σχολεῖον, διὰ τὴν πείναν τῆς ψυχῆς. Καὶ θὰ ἀπλώσουν τὴν δρᾶσιν των εἰς τὴν μεγάλην οἰκογένειαν, τὴν Κοινότητα, τῆς ὁποίας θὰ ἀποβοῦν ἡ μεγάλη Μάννα, ζωντανὴ ἐκπρόσωπος τῆς Θεϊκῆς Προνοίας διὰ τὰς πολλὰς πληγὰς καὶ τὰς ἀνάγκας τῆς κοινωνίας.

Διὰ μίαν τοιαύτην ἀποστολὴν, Ἑλληνίδες τῆς Ἀμερικῆς, δὲν πρέπει νὰ αἰσθανθῇτε ὑπερηφάνειαν χριστιανικὴν καὶ νὰ κατέλθῃτε ὅλοι ἠνωμένοι;

Θεοδωρήτου Κοκκινάκη
Διακόνου

Η ΥΠΟΜΟΝΗ ΩΣ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ Τεύχους 78 καὶ τέλος)

«Εἶπον γάρ τι ρῆμα πρὸς Κύριον καὶ τελέυτα». Ἴδου συμβουλὴ καταστροφικὴ, τὴν ὁποίαν ἐμπνέει ἡ ἀπελπισία καὶ ὑπαγορεύει ἡ ἐπιπόλαιος ἀντίληψις τῆς ζωῆς καὶ ἡ ἀστάθεια χαρακτῆρος κενοῦ καὶ πνευματικῶς ἀνερωματίστου. Ἴδου προτροπὴ, ἡ ὁποία συνιστᾷ τὴν διακοπὴν τῶν σχέσεων τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ὑποδεικνύει τὴν βλασφημίαν εἰς ἐκδίκησιν, ἡ ὁποία παρακινεῖ τὸν ἄνθρωπον, τὸν πεπερασμένον καὶ ἐνδεχομένως ὑπάρχοντα νὰ ἐξυβρίσῃ καὶ ν' ἀναμετρηθῇ πρὸς τὸν ἄπειρον τῆς αἰδίου ὑπάρχοντα Θεόν. Ἴδου τὸ κατάντημα ἐκείνων οἱ ὁποῖοι δὲν ἠθέλησαν νὰ γνωρίσουν τὸ μυστικὸν τῆς ζωῆς διότι ἐκλείσαν τὰ ὠτά των εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Ἰησοῦ καὶ δὲν ἤκουσαν τὸ «ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθαι τὰς ψυχὰς ὑμῶν».

Καὶ ἐὰν κανεῖς εὐρεθῇ εἰς στιγμὰς ἐπιπολαίους καὶ ἐνδῶς εἰς τοιαύτας προτροπὰς, καὶ διακόψῃ τὰς μετὰ τοῦ Θεοῦ σχέσεις του, καὶ ἐξυβρίσῃ τὸ πανάγιον ὄνομα Του, τότε προσθέτει δυστυχίαν εἰς τὴν δυστυχίαν του, τότε ἡ θυμολογία ἀπελπισίας κυριαρχεῖ καὶ ὑποτάσσει τὴν ψυχὴν του, καὶ τὰ ἔργα του εἶναι ὑβριστικὰ καὶ μίση καὶ διενέξεις, ἔργα ἀσυνέτου, ἀσυνθέτου, ἀστόργου, ἀσπόνδου καὶ ἀνελεήμονος (Ρωμ. α' 31).

Πόσοι, πράγματι, ἐγκαταλείψαντες τὸν Ἰησοῦν ἐν τῇ παραζώῃ τῆς θλίψεως ἀπεπλίζονται; Πόσοι ἐν τῇ ἀνυπομονήᾳ των ποτίζουν τὸ ποτήριον τῆς πικρίας εἰς τοὺς γονεῖς, εἰς τὴν σύζυγον, εἰς τὰ τέκνα, εἰς τοὺς οἰκέλους, εἰς τοὺς ὑπαλλήλους των; Πόσοι βλασφημοῦν ἱερὰ καὶ ὅσα καὶ τερματίζουν τὴν ζωὴν των διὰ τῆς αὐτοχειρίας;

Αὐτοὶ εἶναι οἱ περιφρονηταὶ τῆς ζωῆς. Εἶναι οἱ ἀπαισιόδοξοι παρατηρηταὶ τῶν φαινομένων της, οἱ ὁποῖοι ἀπαρνοῦνται καὶ παραγνωρίζουν τὴν ἀξίαν καὶ τὴν σπουδαιότητα τῆς ὑπομονῆς εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς.

Ἐμελέτησαν τὴν ζωὴν χωρὶς τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν ἡδραν ὅπως καὶ ὁ Ρωμαῖος φιλόσοφος ἀναξίαν τῆς ζωῆς.

Εἶναι ἐπόμενον νὰ φθάσῃ κανεῖς εἰς τοιαῦτα συμπεράσματα ὅταν βλέπῃ τὴν ζωὴν ἄνευ τοῦ φακοῦ τῆς ὑπομονῆς. Τὴν βλέπει γυμνὴν, χωρὶς χάριν καὶ ὡραιότητα. Τὸ πεσιμιστικὸν βλέμμα του διακρίνει μόνον τὰς ἀκάνθας. Δὲν δύναται νὰ διακρίνῃ τὰ εὐώδη ἄνθη τὰ ὁποῖα ζωογονεῖ ἡ δρόσος τῆς ὑπομονῆς.

Καὶ ἐρωτᾷται κανεῖς: Ἔχει ἀξίαν ἡ ζωὴ διὰ τὸν τοιοῦτον; Ἀναμφιβόλως ὄχι. Καὶ τοῦτο διότι δὲν ἀντελήφθη ὄχι μόνον τὴν ἀξίαν καὶ τὴν σπουδαιότητα τῆς ὑπομονῆς, ἀλλ' οὐδὲ καὶ τὴν ἀξίαν τῆς θλίψεως.

Ἡ ψυχὴ διὰ νὰ ἀναστηθῇ μετὰ τὴν αὐτῆς τὴν μεγαλοπρέπειαν πρέπει νὰ ταφῇ ὑπὸ τὰς ταραχὰς τῆς θλίψεως καὶ τοῦ πόνου. Πρέπει νὰ δοκιμασθῇ εἰς τὴν κάμινον τῆς ὑπομονῆς. Πρέπει πρῶτον νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ ἀντοχὴ της καὶ νὰ φανερωθῇ ἡ πραγματικὴ ἀξία της.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ βαθὺς μελετητῆς τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ἔγραφεν ὅτι, ἐὰν μὴ πειρασμὸς οὐδὲ

στέφανος. Ἐὰν μὴ παλαίσματα οὐδὲ θραβεῖα. Ἐὰν μὴ χεῖμων οὐδὲ ἀνοιξίς. Ἐὰν μὴ θλίψις οὐδὲ ἄνεσις.

Ἀλλὰ πάντα ταῦτα παραγνορίζονται καὶ ἀπορρίπτονται καὶ θεωροῦνται γελοῖα ὅταν κυριαρχήσῃ ἡ ἀπελπισία, ὅταν ἐξετάζηται ἡ ζωὴ ἀπὸ τὴν μίαν τῆς μόνον πλευρᾶν, ὅταν ἡ ὑπομονὴ δὲν ἐκτιμᾶται καὶ τὸ πραγματικὸν τῆς ζωῆς μυστικὸν ἀγνοεῖται. Καὶ τότε τὸ πᾶν ἐκμηδενίζεται. Τότε ἡ πρόσδος σταματᾷ. Ἡ ναυγέλεια κυριαρχεῖ. Ἡ ποιήσις δὲν συγκινεῖ. Ἡ φιλοσοφία εἶναι περιττή. Ἡ ἀπαισιοδοξία κατενθύνει τὸ πᾶν. Ἡ σιγηλὴ ἀρμονία τῆς ἀενάου κινήσεως δὲν κατανύγει. Τὸ θέαμα τῆς φύσεως δὲν συναρπάζει καὶ γενικῶς ἡ ζωὴ δὲν γοητεύει.

Καὶ τότε ποῖον τὸ ἐπισφράγισμα καὶ τὸ ἀναγκαῖον ἐπακολούθημα; Ποῖον ἄλλο παρὰ ὁ βίαιος θάνατος, τὸν ὁποῖον δύναται νὰ προτιμᾷ μόνον ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δὲν ἠσθάνη τὸ σκίρτημα τῆς ἀναγεννήσεως καὶ τὴν χαρὰν τοῦ πνευματικοῦ λυτρωμοῦ.

Καὶ αὐτὸς μὲν δικαιολογεῖται διότι δὲν ἐδέχθη τὰς ζωογόνους ἀκτίνας τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας, διότι δὲν ἤκουσε τὴν διδασκαλίαν τῆς ἀγάπης διὰ τὴν ζωὴν, τὸ κήρυγμα τῆς ὑπομονῆς τοῦ Ναζωραίου.

Ποῖος ὅμως δύναται νὰ δικαιολογήσῃ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐδέχθη τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ἐβαπτίσθη εἰς τὰ νάματα τῆς χριστιανικῆς Κασταλίας, ὁ ὁποῖος ἠγνωρίζει τὸν Διδάσκαλον τῆς ὑπομονῆς, τοῦ μυστικοῦ τούτου μεγαλείου τῆς ζωῆς; Ποῖος δύναται νὰ δικαιολογήσῃ τὸν ὁπαδὸν τοῦ Ἰησοῦ, ὅταν ἀπαθαρρύνηται εἰς τὴν δοκιμασίαν, ὅταν ἀπεπλίζηται εἰς τὴν ἀποτυχίαν, ὅταν θορυβῇται καὶ ἀδμονῇ καὶ ἀπεπλίζηται εἰς τὴν περιφρόνησιν;

Αὐτὸς πρέπει νὰ εἶναι τὸ πλεόν ζωντανὸν παράδειγμα τῆς ὑπομονῆς, διότι ἡ ψυχὴ του πρέπει ἀέναντος ν' ἀνένιξῃ Ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ τῆς ἀτιμίας, ὡς κακοῦργος μετὰ τῶν ληστῶν ὑπέφερε τὰ μύρια, τὴν τραγικότητα τῶν ὁποίων ἀδυνατεῖ νὰ περιγράψῃ τοῦ ἀνθρώπου ἡ γλῶσσα. Ὑπέφερε καὶ ὑπέμεινε. Ὑπέμεινε διὰ νὰ μᾶς διδάξῃ τὴν ὑπομονήν. Διὰ νὰ μᾶς δώσῃ τὴν ἀντοχήν ὅταν δοκιμαζώμεθα, ὅταν μᾶς κατατρώχουν αἱ στενοχωρίαι, ὅταν κλυδωνίζεται τὸ σάφος τῆς υπάρξεώς μας εἰς τὴν θύελλαν τῶν κυμάτων τῆς ζωῆς.

«Ἐν τῷ κόσμῳ θλίβῃν ἔξετε ἀλλὰ θαρσεῖτε. Ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον.»

Ἔχετε θάρρος, μᾶς λέγει, καὶ θὰ νικήσετε. Ἡ νίκη στεφανώνει μόνον ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος γνωρίζει νὰ ὑπομένῃ, ὁ ὁποῖος ἐλπίζει ὅτι τὴν δοκιμασίαν θὰ διαδεχθῇ ἡ γαλήνη, ὁ ὁποῖος εἰς τὸν σκυθρωπὸν οὐρανὸν τῆς ζωῆς του δραματίζεται τὸ φωτεινὸν σέλας τῆς ἀνατολῆς καλλιτέρας καὶ εὐτυχεστέρης ἡμέρας.

Δι' αὐτὸν «ἡ θλίψις ὑπομονὴν κατεργάζεται, ἡ ὑπομονὴ δοκιμήν, ἡ δὲ δοκιμὴ ἐλπίδα, ἡ δὲ ἐλπίς οὐ καταισχύνει.» ἀλλὰ τοῦ ἐμφυσᾷ τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ Θεὸς δὲν θὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ πειρασθῇ παρὰ τὴν δυνάμιν του, «ἀλλὰ ποιήσει σὺν τῷ πειρασμῷ καὶ τὴν ἔκβασιν τοῦ δύνασθαι ὑπενεργεῖν». Θὰ τοῦ ὑποδείξῃ τὴν ἀτραπὸν ἡ ὁποία θὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τόπον ἀναψυχῆς. Θὰ τοῦ γνωρίσῃ τὸν τόπον διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἀναβῇ εἰς τὴν χώραν τοῦ φωτός καὶ τῆς πραγματικῆς εὐτυχίας. Θὰ τοῦ παράσχῃ τὰ ἐφόδια διὰ τῶν ὁποίων θὰ δυνηθῇ νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν πραγματικὴν ζωὴν τὴν χαρὰν, τὴν ὁποίαν παρέχουν αἱ εὐγενεῖς τῆς ψυχῆς ἀναπάσεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ ἄπειρον καὶ ἡ πίστις πρὸς τὰ ἀπόλυτα καὶ ὑπερκόσμη.

Καὶ ὅταν ἐμφορῇται ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τοιούτου εἶδους

Λογικ. Γ. Π.

ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΝΕΟΙ

Εἶνε γνωστὸν ὅτι κάθε γενεὰ εἶνε γέννημα τῆς πρὸ αὐτῆς γενεᾶς, διότι οἱ προγενέστεροι, διὰ τῆς ἀρετῆς ἢ τῆς κακίας των, παρασκευάζουν τὴν τύχην των μεταγενεστέρων. Οἱ γονεῖς λοιπὸν τῆς σήμερον ὀφείλουν νὰ ἐρωτήσουν τοὺς ἑαυτοὺς τὸν ἕαν, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, ἐξεπλήρωσαν τὰ καθήκοντά των ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς διὰ τὰ εἶνε ἡ γενεὰ των μεταγενεστέρων των καλυτέρα τῆς σημερινῆς.

Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι δὲν γίνεται σήμερον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ ἔπρεπε νὰ γίνετο εἰς τὸ σημεῖον αὐτό. Αἰσθημα λύπης καταλαμβάνει τὸν ἀμερολήπτως παρακολουθοῦντα τὰ πράγματα. Οἱ σημερινοὶ νέοι ἀρέσκονται κατὰ πλειοψηφίαν εἰς τὸ νὰ διαβάσουν ἐπιβλαβῆ μυθιστορήματα, εἰς τὸ νὰ θεωροῦν ὡς κύριον ἔργον των τὰς διασκεδάσεις, εἰς τὸ νὰ ἐνδύονται κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπαίτησιν τοῦ συρμοῦ, εἰς τὸ νὰ καταγίνονται εἰς ἐλαφρότητας καὶ πράξεις ἡθουφόρους, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ ζητοῦν τὴν δυνάμιν των εἰς τὴν δυνάμιν

ἐλπίδας ἐνίκησε εἰς τὴν ζωὴν. Κατατρούχεται ἀλλὰ δὲν καταβάλλεται. Ὑποφέρει ἀλλὰ δὲν δειλιά. Εἶναι δυνατόν νὰ λούεται εἰς τὰ δάκρυα τῆς συγκινήσεως καὶ τῆς λύπης. Δὲν εἶναι ὅμως δυνατόν ν' ἀπαθαρρυνθῇ. Δὲν χάνει τὸν θησαυρὸν τῆς ὑπομονῆς, ἡ ὁποία τὸν γιγαντώνει, τὸν παρηγορεῖ, τὸν ἀποδεδιχνύει ἀληθῆ μαθητὴν καὶ μιμητὴν Ἐκείνου, τοῦ ὁποῦ τὰ χεῖλη εἰς τὴν κρισιμωτέραν στιγμήν τοῦ μαρτυρίου του ἐψέλλισεν «τὸ ἄφες αὐτοῖς».

Ἀληθῶς ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ὑπομένει εἶναι μιμητὴς τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ὁ γνήσιος μαθητὴς τοῦ Εὐαγγελίου του. Εἶναι ὁ Ἀπόστολος, ὁ ὁποῖος κηρύττει τὴν ἀξίαν τῆς ζωῆς καὶ μεταδότης τοῦ μυστικοῦ τῆς. Εἶναι ὁ μακαριστὸς ἄνθρωπος.

«Μακαρίζομεν τοὺς ὑπομένοντας», γράφει ὁ Ἀδελφότης Ἰάκωβος. Καὶ δικαίως διότι ὁ Ἰησοῦς προεῖπεν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὑπομονῆς. «Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος σωθήσεται». Τοὺς μακαρίζομεν διότι ἐγνώρισαν ὅτι ἡ ὑπομονὴ εἶναι ἡ βάσις εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ζωῆς, διότι ἡ ζωὴ τὴν ὁποίαν διάγουν εἶναι ζωὴ ἁρμονίας, εἰρήνης, γαλήνης, διότι ἡ ψυχὴ των εἶναι στερρῶς συνδεδεμένη μὲ τὴν θρησκείαν τοῦ Ἰησοῦ, τῆς ὁποίας αἱ τέρψεις εἶναι ἰσχυραὶ ἐπὶ τῶν καρδιῶν καὶ τῆς ὁποίας ἡ φιλοσοφία εἶναι ὑψηλὴ καὶ βαθεῖα.

Εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φιλοσοφίαν ἐλλείπει πάντοτε κατὶ, ὑπάρχει πάντοτε κενόν. Εἰς τὴν φιλοσοφίαν ὅμως τοῦ Ἰησοῦ τὰ πάντα εἶναι δαμνῆ.

Εἰς αὐτὴν εὐρίσκει κάθε καρδιά τὴν βάσιν τῆς ἰσορροπίας τῆς καὶ τὴν παρηγορίαν τῆς. Εἰς αὐτὴν αἱ ἀμφιβολαὶ τοῦ νοῦ ἐδρίσκουν τὰς διασαφίσεις των. Ἐπ' αὐτῆς φερομένη ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἀκούει οὐράνια μῆληματα καὶ με ἀκατάπαυστα σκιρτήματα ἀνέροχεται καὶ ἐποπτεύει τὴν χώραν τοῦ Ὑπερπέραν.

Εἰς αὐτὴν τέλος, εὐρίσκει τὸ μυστικὸν τῆς ζωῆς, ἡ διδασκαλίαν τῆς ὑπομονῆς, ἡ ὁποία ὡς ἀπεδείχθη εἶναι τὸ ἀπαραίτητον προσὸν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς παρουσίας ζωῆς καὶ τὸ σπουδαιότατον ἐφόδιον διὰ τὴν εἴσοδον εἰς τὴν χαρὰν τῆς μελλούσης.

τῆς ψυχῆς διὰ τῆς ἀπαρνήσεως τῶν ἀπρεπῶν ἐπιθυμιῶν.

Ἐννοεῖται ὅτι ὑπάρχουν καὶ νέοι ἀποτελοῦντες τὸ σέμνομα τῆς ὁμογενείας μας. Εὐτυχῶς ἀπαντῶνται καὶ ἀρκετοὶ ἀληθῶς εὐγενεῖς νέοι οἱ ὁποῖοι, διὰ τῶν ἀγνῶν ἡθῶν καὶ τῆς φιλοπονίας των, φέρουν πραγματικὴν εὐδαιμονίαν εἰς τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς συγγενεῖς των. Οἱ τοιοῦτοι νέοι, ὡς ἀντελήφθην ἐκ τῆς ὑπηρεσίας μου, ἔχουν βαθὺ σέβας πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ θεωροῦν καθήκον των νὰ δεικνύουν καὶ ἐμπράκτως τὰ θρησκευτικὰ των αἰσθήματα, ὅταν παρουσιασθῇ εὐκαιρία.

Τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα κοσμεῖ τὸν ἄνδρα, λαμπρύνει τὴν οἰκοδόσπουν, κάμνει ἀπείρως σεβαστότερον τὸν γέροντα. Ἀλλ' ὁ εὐσεβὴς νέος προσελκύει τὸ σέβας ὧλων, διότι ἡ εὐσέβεια ἀπαιτεῖ δύναντες ψυχῆς καὶ καρδίας πρὸς παντός, τὴν ὁποίαν δὲν περιμένει κανεὶς εἰς νεανικὴν ἡλικίαν, ἡ ὁποία, φυσικῶς, δὲν ἔχει δυνατὴν τὴν κρίσιν.

Ὁ ἀληθινὸς νέος ὀφείλει, πρὸ παντός, νὰ προσέχη εἰς τὴν ἐλλογὴν τῶν φίλων του, ὥστε ὁ φίλος του νὰ εἶνε καλυτερος ἀπὸ αὐτὸν διὰ τὰ ὠφελήθη θειτικῶς. — Πῶς συμβαίνει νὰ ὁμιλῇς τόσον θαυμασίως; » ἠρώτησα κάποτε κάποιον ἐνορίτην μου ὁ ὁποῖος δὲν ἐτελείωσεν οὔτε τὸ Δημοτικὸν Σχολεῖον τοῦ χωριοῦ του. — Διότι, ἀπήντησε, «συναναστρέφω μὴν πάντοτε με νέους καλυτέρους καὶ περισσότερον μελετημένους ἀπὸ ἐμέ.»

Ἀληθεστέρα καὶ εἰλικρινεστέρα ἀπὸ αὐτὴν τὴν δήλωσιν δὲν θὰ ἡμποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ. Ἡ μετὰ καλυτέρων νέων συναναστροφή ἐνὸς νέου εἶνε πολὺ συντελεστικὴ ὅχι μόνον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ὁμιλίας, ἀλλὰ πρὸ παντός, εἰς τὴν δημιουργίαν καλοῦ καὶ εὐθὲς χαρακτήρος. Οἱ παιδαγωγοὶ ἔχουν παρακολοθηθεὶς καλὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ καὶ ἔχουν φθάσει εἰς συγκεκριμένα συμπεράσματα ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ. Ἀπέδειξαν μὲ στατιστικὰς ὅτι οἱ καλυτεροὶ σημερινοὶ νέοι ὀφείλουν κατὰ πολὺ τὴν πρόοδόν των εἰς τὸ γεγονός ὅτι εἶχον φίλους καλυτέρους ἀπὸ αὐτοὺς.

Ὁ καλὸς νέος εἶνε ἡ τιμὴ τοῦ οἴκου του· εἶνε τὸ καύχημα τῶν συγγενῶν του καὶ τῶν γνωστῶν του· εἶνε τὸ ἐγκαλῶπισμα καὶ ἡ δόξα τῆς φυλῆς του· εἶνε τὸ σέμνομα τῆς ἀνθρωπότητος. Δὲν τιμᾷ μόνον τὸν ἑαυτὸν του· τιμᾷ καὶ ὅλον τὸν κόσμον. Καὶ δὲν δημιουργεῖ μόνον παρόν, ἀλλὰ δημιουργεῖ π ρ ο π α ν τ ὅς μέλλον καὶ συντελεῖ ὥστε ἡ μεταγενεστέρα γενεὰ νὰ εἶναι καλυτέρα ὡς σύνολον.

Οἱ νέοι, οἱ ἀπρόσεκτοι καὶ κακοὶ δὲν καταστρέφουν μόνον τὸν ἑαυτὸν των. Ὁχι. Τὸ κακὸν δὲν σταματᾷ μόνον εἰς αὐτοὺς· ἐξαπλώνεται καὶ παρὰ πέρα· συντελοῦν ὥστε ἡ ἄλλη ἡ γενεὰ, ποὺ θὰ τοὺς διαδεχθῇ, νὰ εἶνε χειρότερα. Παράδειγμα αἱ σημεριναὶ περιστάσεις. Εἶναι ἀπόρροια περασμένης ἐποχῆς. Πολλὰ, πλεῖστα, ὅσα, συντελέσαν ὥστε νὰ προέλθουν αἱ σημεριναὶ ἀτασθαλίαι. Ἡ παρατήρησις αὕτη ἡμπορεῖ νὰ φαίνεται θλιβερά, ἀλλ' εἶνε ἀληθής.

Εἶναι ὅμως καιρὸς ἡ προσοχὴ ὧλων νὰ στραφῇ πρὸς τὸ σημεῖον αὐτό. Εἶνε καιρὸς νὰ μελετηθῇ καλῶς τὸ ζήτημα αὐτὸ τῆς ἀναπτύξεως καλῶν νέων. Ἄν θέλωμεν μίαν καλυτέραν αἰῶνα, ὀφείλομεν νὰ ἐπιστρατεύσωμεν σ ἡ μ ε ρ ο ν ὧλας τὰς δυνάμεις μας διὰ νὰ καλλιεργήσωμεν μεγάλα καὶ εὐγενῆ ἰδεώδη εἰς τὰς καρδίας τῶν νέων καὶ νεανίδων τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, ἀρχίζοντες ἀπὸ τὰς μικρότερας πρὸ παντός, ἡλικίας, αἱ ὁποῖαι εἶναι καὶ αἱ περισσότερον εὐπλάστοι. Ἀξίζει εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ νὰ κάμωμεν τὸ πᾶν, ὡς ὁμογένεια, ὡς Ἐκκλησία, ὡς ὁργάνωσις. Θὰ θελήσωμεν;

ΔΥΟ ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΘΕΟΦΙΛ. ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΒΟΣΤΩΝΗΣ

Κατὰ τὸν ἑσπερινὸν καὶ τελετὴν τοῦ Μηνύματος, προσφωνήθη ὁ ἐφημεριζόμενος Ἐπίσκοπος ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Ἱερατ. Συνδ. σμου Ν. Ἀγγλίας Αἰδ. Σ. Ἀγγελίδου, ἀπῆντησεν ὡς ἑξῆς:

«Μὲ αἰσθημα θαθείας εὐγνωμοσύνης ἐνωτίσθηκε ἡ ψυχὴ μου τὰ στοργικὰ λόγια τὰ ὁποῖα μοῦ ἀπηύθυνες, περιπόθητε συνάδελφε, ἐξ ὀνόματος τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης τῶν συναγωνιστῶν μας Ἱερέων Νέας Ἀγγλίας.

Τὰ λόγια σου δὲ τὴν στιγμὴν αὐτὴν φθάνουν τὰ κατὰ θαθα τῆς ψυχῆς μου ὡς ἡχώ τοῦ πεπρωμένου ἐξαγγελομένου ὑπὸ τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ εἰς τὴν ἱερατικὴν συνείδησιν ὧλον μας διὰ τῆς σάλπιγγος τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ.

Ἐὰν ὑπάρχουν εἰς τὴν ἱερατικὴν μου σταδιοδρομίαν σημεῖα τινὰ ἐπαινετά, καὶ τὰ ὁποῖα ἡ καλωσύνη σου μὲ τὸν μεγεθυντικὸν φακὸν τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης τὰ βλέπει καὶ τὰ τονίζει, δὲν εἶνε αὐτὰ τὰ ὁποῖα μὲ ὀδηγοῦν εἰς τὸ Ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα, διότι «οὐ τοῦ τρέχοντος οὐδὲ τοῦ θέλοντος ἀλλὰ τοῦ εὐδοκοῦντος Θεοῦ ἡ Χάρις». Κληθεὶς δὲ εἰς αὐτὸ ὑπὸ τῆς ἀνεξερευνήτου Βουλῆς τοῦ Θεοῦ, ἐνισχύομαι εἰς τὸ νὰ ταχθῶ πρῶτος εἰς τὴν ἱερὰν φάλαγγά σας, δορυφόρος τῆς σημαίας τῆς Ἑλληνορθοδοξίας μας, ἀπὸ τὴν πίστιν μου εἰς τὴν ὑψηλὴν ἀποστολὴν τοῦ Κλήρου μας ἐνταῦθα.

Εἰς τὴν ὑπὲρ ἱερῶν καὶ ὁσίων στρατευομένην φάλαγγά μας δὲν θὰ ὑπάρχη ἀνώτερος καὶ κατώτερος· μόνον ἡ ἐντὸς ἡμῶν φωνὴ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας θὰ εἶνε ὁ ρυθμιστὴς καὶ ἐπόπτης τῆς εὐόρκου ἐκτελέσεως τῶν μεγάλων ὑποχρεώσεων, τὰς ὁποίας ἔχομεν πρὸς τὸ ποίμνιόν μας, ἀναλαβόντες τὴν παρακαταθήκην τῆς Χάριτος διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στριζόμενος εἰς τὴν ἐν τῇ ἱερᾷ ταύτῃ στιγμῇ ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων διδομένην διὰ τῶν χειλέων σου διαθεβαίωσιν τῶν ἀγαπητῶν συστρατιωτῶν μας περὶ πιστῆς παραστάσεως αὐτῶν παρὰ τὸ πλεῦρόν μου, περιχαρὴς θὰ προσέλθω αὖριον πρὸ τοῦ Ἱεροῦ Βωμοῦ, ἵνα ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος μὲ χρῆσιν ἀρχηγὸν ἐν τῇ στρατευομένῃ ταύτῃ τῆς Ἐπισκοπῆς Βοστώνης φάλαγγι καὶ μὲ καταστήσῃ ἄξιον αὐτῆς».

Προσαχθεὶς ὁ ἐφημεριζόμενος Ἐπίσκοπος Βοστώνης κ. Ἀθηναγόρας ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. κ. Αἰμ. Πασχαλάκη καὶ τοῦ Αἰδ. κ. Εὐθυμίου ἐνώπιον τοῦ τελεταρχοῦντος Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἀθηναγόρα, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ἀποστόλου, εἶπε τὰ κάτωθι, τοῦ πλήθους συγκινημένου ἀκούοντος:

«Καταπνίγων πᾶσαν ὁρμὴν συγκινήσεως τὴν στιγμὴν ταύτην, Ἀγιώτατε Πάτερ, συγκινήσεως δικαιολογημένης μὲν πλήρως, ἀλλ' ἀναξίας τοῦ ἀπαιτουμένου μεγάλου θάρρους εἰς τὸν ἀνυψούμενον εἰς ὑψηλὴν διοικητικὴν καὶ μάλιστα ἐκκλησιαστικὴν θέσιν, ἥτις ἔχει ἀνάγκην ψυχικῆς ἀκαταβλήτου δυνάμεως, προβαίνω πλήρης θάρρους, πίστεως καὶ ἀποφασιστικότητος πρὸ τοῦ ἀοράτου θρόνου τοῦ Ὑψίστου ἵνα λάβω τὴν Θείαν Χάριν, τὴν μόνην καθιστῶσαν Ἐπίσκοπον καὶ ἀναδεικνύουσαν αὐτὸν ἐν τῇ ὕψιστῃ ταύτῃ διακονίᾳ τῆς Ἀγίας Ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Εὐγνωμονῶν τῷ Σεπτῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχεῖω διὰ τὴν εὐμένειαν, ἣν ἐπεδείξατο εἰς ἐμὲ ἐν τῇ ἐκλογῇ Ἐπισκόπου Βοστώνης, χάριτας ὁμολογῶ τῇ Ὑμ. Σεβασμιότητι, τῷ Σεβασμιωτάτῳ Ἐπισκόπῳ Ἀγ. Φραγκί-

σκου κ. κ. Καλλίστῳ, τῷ ἐντιμοτάτῳ Μικτῷ Συμβουλῇ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, διὰ τὴν προτίμησιν ὑποδείξεως ἐμοῦ διὰ τὸ ἀξίωμα τοῦτο. Τῷ δὲ Ἱ. Κλήρῳ τῆς Ἐπισκοπῆς Βοστώνης καὶ τῇ ἀγαπητῇ ὁμογενεῖᾳ αὐτῆς διαθεβαίωσιν ἱερὰν δίδω ὅτι μόνῃ μου φροντίς θὰ εἶνε ἡ καλῶς νοουμένη ἐξυπηρέτησις τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν ἱδανικῶν.

Διατελέσας ἐπὶ ἑπταετίαν Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς ὑπὸ τὴν πεπνυμένην καὶ θεόδοτον διοίκησίν σου, Σεβασμιώτατε, ἐγνώρισαι καλὰ ἐκ τοῦ πλησίον τὰ ἐμπόδια τὰ ὁποῖα εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑπερπηδῇ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὑψηλῶν αὐτῆς καθηκόντων ἡ διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας. Εἶδα καλὰ τοὺς ὑφάλους, οἱ ὁποῖοι πάντοτε κρύπτονται ὑπὸ τὴν φαινομενικῶς γαληνιάν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ὁποίαν πρέπει ἀπρόσκοπτα νὰ οὐριοδρομῇ τὸ σκάφος τῆς Ἐκκλησίας· ἡσθάνθην πολλὰκις νὰ ἐγγίξῃ τὴν καρδίαν μου τὸ παγερὸν χεῖρ τῆς ἀπογοητεύσεως, ἀπειλοῦν νὰ σταματήσῃ τοὺς ἐυγενεῖς παλμούς τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῆς. Ἐδοκίμασα ἀρκετὰ τὴν στυγνὴν πικρίαν ποτηρίων χολῆς μετὰ ὄξους μεμιγμένης, τὰ ὁποῖα προσφέρονται εἰς τοὺς διοικητὰς ὁμάδων, κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀγωνίας αὐτῶν.

Ἄλλ' εἰς πάντα ταῦτα εἶχον ἐνώπιόν μου τὸ πατρικόν σου βλέμμα, τὸ πλήρες στοργῆς, πλήρες θάρρους, πλήρες πίστεως, πλήρες ἀνεξαντλήτου ὑπομονῆς, πλήρες ἀκάμπτου ψυχικῆς δυνάμεως, πλήρες ἀκαταβλήτου ἀποφασιστικότητος, ἀλλὰ καὶ πλήρες αὐταπαρνήσεως. Καὶ μὲ τὸ βλέμμα αὐτὸ ἐνώπιόν μου ἐπὶ ἑπταετίαν, ἡ παιδικὴ ψυχὴ μου ἠνδρώθη, ἡ πίστις μου ἐρρίζωσε θαθεῖα-πλατεῖα, ἡ ἐλπίς μου ἐγίγαντώθη, ὁ ἐνθουσιασμός μου ἐμέστωσε καὶ ἡ θέλησίς μου ἐχαλυβδῶθη.

Μὲ τοιαύτην ἠνδρωμένην ψυχὴν, ἐρριζωμένην καὶ ἀκλόνητον πίστιν, ἐλπίδα γιγαντωμένην, ἐνθουσιασμόν ἀνυψούμενον ὑπὲρ τὰς ὑψηλότερας κορυφὰς τῶν βουνίων ἱδανικῶν τῆς Ὁμογενείας μας καὶ μὲ θέλησιν ἀκατάβλητον πρὸς ἄσφογον, ὅσον ἀνθρωπίνως δυνατόν, ἐνάσκησιν τῶν καθηκόντων μου εἰς τὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν ἡ εὐδοκία τοῦ Ὑψίστου μὲ τάσσει, ἔρχομαι τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἵνα τὸ πατρικόν σου χεῖρ μεταδῶσῃ καὶ εἰς ἐμὲ τὴν Θείαν Χάριν καὶ τὴν κανονικὴν ἀπὸ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων διαδοχικῶς μεταβιβαζομένην δωρεάν τοῦ Παναγίου Πνεύματος εἰς τὸ νὰ καταστῶ ποιμὴν ἐν τῇ Ἀγ. Ἐπισκοπῇ Βοστώνης καὶ Νέας Ἀγγλίας...

Τὸ θάρρος μου τοῦτο ἀντλῶ ὄχι ὀλιγώτερον καὶ ἀπὸ τὴν ἀγάπην τὴν ὁποίαν κατὰ τὸ ἐνδεκαετὲς διάστημα τῆς ὑπηρεσίας μου εἰς τὴν περιφέρειαν αὐτὴν ὡς Ἱερ. Προϊσταμένου δύο Κοινοτήτων καὶ Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, πλουσίως μοῦ ἐδώρησεν ἡ ὁμογενεῖά μας καὶ ἡ ὁποία ἀγάπη θαυμάτα μὲ συγκινεῖ μὲ τὴν ἀφαντάστου κάλλους σημερινὴν ἐκδήλωσιν τῆς· ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν εἰλικρινὴ τῶν συναδελφῶν μου ἱερέων πάντοτε ἐπιδειχθεῖσαν πρὸς ἐμὲ ἐκτίμησιν.

Ὅθεν μὲ τὸ θάρρος τοῦτο, λέγω:

Ἐκτέλεσε, Ἀγιε Πάτερ, τὰ τοῦ Κυρίου κελεύσματα καὶ εὐχου πάντοτε ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ αὐτοῦ δούλου».

ΤΟ ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΦΙΛ. ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΒΟΣΤΩΝΗΣ ΚΟΥ ΑΘΗΝΑΓΟΡΟΥ

Ἄγαπῃτοί μου Ὁμογενεῖς:

Ὑπάρχουν στιγμαὶ εἰς τὴν ζωὴν ἐκάστου ἀτόμου κατὰ τὰς ὁποίας, ἀπὸ αἰτίας χαρᾶς ἢ λύπης, ἡ ψυχὴ του πλημμυρίζει ἀπὸ αἰσθήματα σχετικὰ πρὸς τὰ αἰτία ποὺ τὰ παρήγαγον. Τὰ τέτοια αἰσθήματα εἶναι τόσον συγκλονιστικὰ καὶ ἀκατάσχετα ὥστε ἐκμηδενίζουν τὴν ἐπίδρασιν τοῦ σώματος ἐπὶ τῆς ψυχῆς, διακόπτουν τοὺς ἐπ' αὐτῆς χαλινούς τῆς ἀσταθοῦς ἀνθρωπίνης λογικῆς καὶ διανοήσεως καὶ ἐλευθεροῦν τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὰ γήινα δεσμά της.

Τότε ἡ ψυχὴ δύναται, εἴτε ἐν συνειδήσει τοῦ ἀτόμου εἴτε μὴ, νὰ πετᾷ ἐλαφρὰ ἀλλ' ἀστραπιαίως ἀπὸ σφαίρας πνευματικᾶς εἰς πνευματικωτέρας καὶ νὰ εἰσέρχεται εἰς ἱερὰν ἔκστασιν ἣτις εἶναι προθάλαμος ὁδηγῶν πρὸ τοῦ ἁπείρου, ἐκεῖ δὲ πρὸ τοῦ αὐτοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ γονατίζει ἡ ψυχὴ καὶ ἡ ἱκετεύει καὶ ἐκλιπαρεῖ τὸ θεῖον ἔλεος ἐὰν τὰ αἰτία ἦσαν λύπης αἰτία καὶ θλίψεως, ἢ εὐχαριστεῖ αὐτὸν ἐὰν τὰ αἰτία ἦσαν χαροποιὰ καὶ εὐφρόσυνα.

Ὅμοιαι στιγμαὶ ἦσαν διὰ τὴν ζωὴν μου αἱ στιγμαὶ κατὰ τὰς ὁποίας σήμερον ἐνώπιον τῆς Ἁγίας Τραπέζης ἡ Θεία χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἡ τὰ ἀσθενῇ θεραπεύουσα καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα, μὲ προεχέριζε εἰς τὸ μέγα τῆς Ἀρχιερατείας ἀξίωμα. Ἐν συνειδήσει ἡ ψυχὴ μου, ἐλευθέρᾳ ἀπὸ κάθε γήινου δεσμοῦ, εἰσῆλθεν εἰς σφαῖραν ἐκστάσεως καὶ ἐκείθεν πρὸ τοῦ αὐτοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ γονυπετῆς ἀφ' ἑνὸς μὲν ἠὲ χαρίσται εὐγνώμων τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἄπειρον αὐτοῦ συγκατάβασιν πρὸς ἐμὲ τὸν ταπεινὸν δοῦλόν του, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἔδιδε τὴν ὑπόσχεσιν πιστῆς ἐξυπηρετήσεως τῆς θείας ταύτης συγκαταβάσεως. Ἀλλὰ συνάμα ἔδετο πρὸς Αὐτὸν ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, ὑπὲρ τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, ὑπὲρ τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος καὶ ἐξαρκέτως ὑπὲρ τῆς Θεοσώστου Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου, εἰς τὴν ἀρχιερατικὴν ὑπηρεσίαν τῆς ὁποίας μὲ ἐκάλεσεν ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία.

Καὶ ἤδη εἰς τὴν ἱερὰν αὐτὴν διακονίαν τεταγμένος, ὡς στρατηγὸς ἐν πολέμῳ κατοπτρεύω τὸ ἔδαφος, ἀναμετρῶ τὰς δυνάμεις τοῦ στρατοῦ καὶ ἐλπίζω εἰς τὴν νίκην.

Τὸ ἔδαφος εἰς τὸ ὁποῖον εἰμεθα εἶναι ξένον. Ἠλθομεν ἐδῶ ἀπὸ πολὺ μακράν, μὲ ἐλπίδας ταχείας ποδητῆς ἐπιστροφῆς. Αἱ ἐλπίδες μας διεψεύσθησαν· καὶ ἡ διάφρεσις αὐτῇ ἡ ὁποία διὰ μερικὰ ἄτομα εἶναι ἀπογοήτευσις, δι' ἄλλα καὶ διὰ τὸ σύνολον τῆς ὁμογενείας ἐδῶ, εἶναι εὐλογία ἀπὸ Θεοῦ.

Χωρὶς ἐφόδια, χωρὶς προμελετημένας προετοιμασίας, κατεκτήσαμεν ἔδαφος εἰς ἓν κοινωνικὸν περιβάλλον, τὸ ὁποῖον ἀποβλέπον μόνον εἰς τὴν ἱστορικὴν δόξαν τῆς φυλῆς μας, εἶχεν ἠθικὰς ἀπαιτήσεις μεγάλας ἀπὸ ἡμᾶς, διὰ νὰ ἀνταποκριθῶμεν δὲ πρὸς αὐτὰς μεγάλῃν κατεβάλλομεν προσπάθειαν· ἀλλ' εἰς αὐτὸ ὀφειλομεν τὴν ἐπιτυχίαν μας ὡς σύνολον εἰς τὴν χώραν αὐτήν. Τὰ μικρὰ κλαδιὰ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ-φυλετικοῦ μας δένδρου, ἐμεγάλωσαν τάχιστα καὶ ἔγιναν κλῶνοι μεγάλοι, καὶ ἐγέμισαν φύλλα καὶ παρουσιάζεται τοῦτο φουνταμένον, καταπράσινον, ὠραῖον. Ἀλλ' ὡς ἦτο φυσικὸν καὶ οἱ ρίζες του συγχρόνως εἰσεχώρησαν βαθειὰ εἰς τὸ Ἀμερικανικὸν γῶμα καὶ μᾶς ἐστύλωσαν εἰς τὸ ἔδαφος αὐτό, ὥ-

στε πᾶσα ἐλλίψ μεταφρυτεύεώς μας εἰς τὸ ἱερὸν πάτριον Ἑλληνικὸν γῶμα καθίσταται σχεδὸν χίμαιρα.

Καὶ ἀφοῦ ἡ ζωὴ μας ἀπεκρυσταλλώθη ἐδῶ πλέον, δὲν μᾶς ἀπομένει ἄλλο τι παρὰ, ἐκτιμώντες τὸ μέγεθος τῆς πραγματικότητος αὐτῆς, νὰ καταβάλλομεν πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως τοῦλάχιστον ζήσωμεν ἡμεῖς καὶ οἱ ἀπόγονοί μας ὡς ξενιτευμένα τέκνα τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν ἀνὰ τὴν οἰκουμένην οἰκογένηται τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ συνολικὴ μας ζωὴ πρέπει νὰ στηριχθῇ ὅσον ἀνθρωπίνως δυνατόν εἰς τὴν λαμπρὰν αὐτὴν ἰδεολογίαν· ἡ ἰδεολογία δὲ αὕτη εἶναι ἀγνή, ἀσπίλος ὡς ἀξίζει εἰς λαὸν εὐγενεστάτης καταγωγῆς ὡς ὁ Ἑλληνικὸς· ἀγάπη μέχρι λατρείας πρὸς τὴν χώραν τὴν περικλείουσιν εἰς τὰ σπλάγχνα της τὰ ὅσα τῶν πατέρων καὶ προγόνων μας, καὶ ὑποταγὴ καὶ προσκόλλησις μέχρι ἱεροῦ φανατισμοῦ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν καὶ Ἐκκλησίαν μας.

Διὰ τὴν ἐπιτυχὴ πραγμάτωσιν τῆς διπλῆς αὐτῆς ἱερᾶς ἰδεολογίας μας ἐχρειάζετο καὶ χρειάζεται ἐνότης ἀπόλυτος τῶν ἠθικῶν ἡμῶν δυνάμεων καὶ ἐνιαία κατεύθυνσις αὐτῶν πρὸς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν. Ἡ ἐνότης αὕτη ἐκπροσωπεῖται διὰ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, διὰ τῆς διοικήσεως τῆς ὁποίας δύναται ἀμφοτέρω τὰ ἰδανικὰ αὐτὰ νὰ καλλιεργηθοῦν συστηματικῶς, ἄνευ διακοπῶν, δι' ἀρχηγῶν ἀπολύτως ὑπευθύνων ἀπέναντι τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ὁμογενείας, ἡ ὁποία ἐκδηλοῖ τὴν θέλησιν αὐτῆς καὶ ἐνασχεῖ ἔλεγχον ἀμέσως μὲν εἰς τὰς Γενικάς αὐτῆς Συνελεύσεις, ἐμμέσως δὲ διὰ τῶν περὶ τὴν ὑπεύθυνον Ἀρχὴν Συμβουλίων, τοῦ Μικτοῦ, τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ, τοῦ Κεντρικοῦ τῆς Φιλοπτώχου κλπ., τὰ ὁποία καὶ προέρχονται ἐκ τῶν σπλάγχων τῆς Ὁμογενείας.

Ἡ ἰδέα αὕτη κατέστη πραγματικότης καὶ ἔνεκα τῶν θαυμασιῶν ἀποτελεσμάτων της ἐντὸς μιᾶς ἐπταετίας ἐπεβλήθη εἰς τὰς συνειδήσεις καὶ σκέψεις τῶν ὁμογενῶν καὶ ἔγινεν ἀσπαστὴ ἄνευ ἐπιφυλάξεων πλέον.

Περὶ τοῦ ὅτι ἡ ἰδέα αὕτη τοῦ ἐνιαίου τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως ἔγινεν ἀσπαστὴ ἄνευ ἐπιφυλάξεων ὑπὸ τῆς ὁμογενείας, μία ἀπὸ τὰς πολλὰς ἀποδείξεις, τρανωτάτη, ἀναμφισβήτητος, εἶναι ἡ ἄγνοια τὴν ὁποίαν ἀντέταξεν ἡ ὁμογένεια εἰς ἐπαναστατικὸν κίνημα, λαβὼν χώραν πρὸ πενταετίας ἐδῶ καὶ τὸ ὁποῖον μετὰ περιφρονήσεως παραδειγματικῆς ἠγγνόησεν.

Διὰ τῆς ἐνιαίας χρηστῆς διοικήσεως τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, τὴν ὁποίαν κατὰ τὸ ἐπταετὲς αὐτὸ διάστημα ἐξήσκησαν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος μετὰ τοῦ βοηθοῦ αὐτοῦ Ἐπισκόπου κ. κ. Καλλιότου, ἡ Ὁμογένεια εἶναι εἰς θέσιν μεθ' ὑπερηφάνειας σήμερον φυλετικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς ἱκανοποιήσεως νὰ ἐπιδεικνύη πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Πατρίδα 270 Κοινοτήτας, τῶν ὁποίων αἱ περισσότεραι ἔχουν ἰδιοκτητοὺς Ναοὺς, 450 Κοινοτικὰ Σχολεῖα, ἐκκλησιαστικὸν Περιοδικὸν καὶ Θεολογικὴν Σχολήν. Καὶ ὅλα αὐτὰ λειτουργοῦντα κανονικῶς, μὲ μίαν πνοήν, μὲ ἀρμονικὴν μεθοδικότητα καὶ μὲ ἱερὰν ἰδεολογικὴν κατεύθυνσιν.

Ἀλλ' ἡ ἁλματικὴ αὕτη προοδευτικὴ Ὁργάνωσίς μας ἔχει ἀνάγκην, ὄχι μόνον νὰ κραταιωθῇ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀνυψω-

θῇ ἀκόμη περισσότερον διὰ προσπαθείας ἀκαταβλήτου καὶ πολυμερούς.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ καταβληθῇ συντονωτέρα προσπάθεια, ἵνα ἡ πίστις ριζώσῃ εἰς τὰς καρδίας τῶν ὁμογενῶν καὶ ἀναγεννήσῃ ἡμᾶς καὶ βασιλεύσῃ καὶ κυριαρχήσῃ ἐπὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν ὁ Σωτὴρ Χριστός.

Εἶναι ἀνάγκη, διὰ τὴν ἀπρόσκοπτον λειτουργίαν τῶν κοινοτικῶν ἡμῶν μηχανῶν καὶ ἐνθάρουνσιν τῶν πιστῶν ἐν αὐταῖς ἐργατῶν, νὰ ὑπάρχῃ τακτικὴ ἐπίσκεψις τῶν κοινοτήτων ὑπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς. Εἶναι κυριολεκτικῶς ἄξιοι μεγάλου θαυμασμοῦ οἱ διοικοῦντες τὰς κοινότητας, οἱ ὅποιοι διαθέτουν καὶ χρόνον καὶ σκέψιν διὰ τὸ ἱερὸν αὐτὸ καθήκον, ἀλλ' εὗρισκονται ἀδιαλείπτως εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς πατρικῆς καθοδηγήσεως εἰς τὸ ἔργον των.

Εἶναι ἔργον φρονήσεως καὶ δικαιοσύνης, ὅταν ζητῶμεν ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς ἡμῶν καὶ τοὺς διδασκάλους τῶν κοινοτικῶν ἡμῶν σχολείων εὐσυνείδητον ἐργασίαν, ἐξυπηρετικὴν τῆς διπλῆς ἰδεολογίας μας, νὰ ὑπάρχῃ ὁ φυσικὸς αὐτῶν προστάτης πλῆσιόν των, ὅταν ἡ ἐργασία των αὐτὴ δὲν ἀμειβεται ὑλικῶς ἢ ἠθικῶς ἔνεκα πλημμελοῦς ἐκτιμήσεως αὐτῆς. Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ στενωτέρα διηνεκὴς ἐκ τοῦ πλῆσιόν ἐπαφὴ τούτων μετὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς τῶν Ἀρχῆς, ἵνα τὰ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀπροσδοκίμως παρουσιάζομενα ἐκαστοτε τρωτὰ ἐπονῶνται ὅσον τάχιστα, καθοδηγῶνται οὗτοι φιλοστόργως εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τῆς ἱερᾶς αὐτῶν ἀποστολῆς, βραβεύονται ἐξ ἀμέσου ἀντιλήψεως τῆς ἐργασίας των ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων αὐτῶν καὶ εὐδοῦνται ἐν δικαιοσύνῃ ἢ ἀπαραίτητος εἰς κάθε ὀργάνωσιν πειθαρχία.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ παρακολουθῇ ἐπισταμένως ἡ εὐλογημένη ἐργασία τῶν τμημάτων τῆς Φιλοπτόχου Ἀδελφότητος. ἵνα μὴ ἐπιδράσῃ, εὐγενεῖς μὲν ἀλλ' ἄλλότριον τοῦ ἱεροῦ αὐτῶν σκοποῦ, ἐκτρέπουν τὰς προσπαθείας αὐτῶν ἀπὸ τῆς γενικῆς κατευθύνσεως τῆς ἐξυπηρετήσεως τῆς ἰδεολογίας ἡμῶν.

Εἶναι ἀνάγκη τὰ Σχολεῖα τῆς κατηχητικῆς ἐργασίας, ὅχι μόνον νὰ καταστῶν ἀπαραίτητα καὶ πολυτιμώτατα μέλη τοῦ Κοινοτικοῦ σώματος εἰς ἐκάστην Κοινότητα, ἀλλὰ καὶ νὰ πληροῦν δωρεὰν τὴν ἔλλειψιν σχολείων εἰς μικροπληθυσμοὺς ὁμογενῶν, ὅπου εἶναι δύσκολος ἡ πρόσληψις μισθού τοῦ διδασκάλου ἢ διδασκαλίσσης.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐνισχυθοῦν οἱ Ἱερατικοὶ μας Σύνδεσμοι καὶ νὰ καταστῇ τὸ θαυμαστὸν ἔργον των καὶ ἡ δρασὶς των ὄργανον θρησκευτικῆς ἀναδιώσεως εἰς πᾶσαν στιγμὴν, καθ' ἣν ἀντίξοι ὅροι ζωῆς ἀπειλοῦν τὰς Κοινότητας μετὰ κίνδυνον ἀδιαφορίας θρησκευτικῆς. Κοινοὶ ἐσπερινοὶ ὑπὸ πολυπληθοῦς ὁμάδος ἱερέων, μετὰ ζωντανὰ κληρονομία, μετὰ θερμὰς πατριωτικὰς ὑποθήκας καὶ συστάσεις, σύγχρονοι διαλέξεις καὶ ὅλαι προσπαθεῖν εἶναι μέγιστον καὶ ἀναμφισβήτητον τὸ νωτικόν, προληπτικὸν τοιούτων ἔστω καὶ παροδικῶν κοινοτικῶν λειποψυχῶν.

Εἶναι ἀνάγκη στενωτάτης, εὐλικρινοῦς ἐπαφῆς καὶ συνεργασίας τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν μετὰ τοὺς Συνδέσμους Ἑλλήνων Ἐπιστημόνων καὶ τοὺς κατὰ τόπους μακρὰν ἀπὸ τοιούτους Συνδέσμους εὗρισκομένους Ἐπιστήμονας. Ἐκ προσωπικῆς πείρας, ὡς μέλος τῶν κατὰ πάντα ἀξιολόγων Συνδέσμων Ἑλλήνων Ἐπιστημόνων Βοστώνης καὶ Νέας Ὑόρκης, διαδὴλῶ τὴν ἱερὰν ταύτην στιγμὴν, ὅτι εἰς τοὺς Συνδέσμους τούτους ὑπάρχει πνευματικὸν κεφάλαιον πολυτιμώτατον, φυλετικὸς θησαυρὸς ἀνεκτίμητος, τὸν ὅποιον ἀκόμη δὲν γνωρίζει καλῶς ἡ ὁμογένεια, ἐνῶ θὰ ἠδύνατο καὶ πρέπει νὰ κανῇται δι' αὐτόν· δίδουσα δὲ ἡ Ὁμογένεια στοργικὰ τὸ χέρι τῆς πρὸς τοὺς ἐπιστημονικοὺς αὐτοὺς παράγοντας, θὰ

ἠδύνατο νὰ τοποθετήσῃ πολλοὺς ἐξ αὐτῶν ὡς στύλους ἀρραγεῖς εἰς τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἰδεολογίας αὐτῆς.

Μὲ τοιαύτην τῶν Ἑλλήνων ἐπιστημόνων ἀλληλεγγύην πρὸς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, θὰ ἠδυνάμεθα νὰ δημιουργήσωμεν μίαν ἀνωτέραν πνευματικὴν, διανοητικὴν καὶ ἠθικὴν ζωὴν μεγάλῃς ἀξίας. Ἡ συνισταμένη δὲ ὅλων αὐτῶν τῶν δυναμῶν πρέπει νὰ εἶναι ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πάμφρετ, ἡ ὁποία προορίζεται νὰ ἐκτείνῃ τὴν δρασὶν αὐτῆς εἰς κύκλον πολλὴν μεγαλειότερον τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν Ἑλλήνων Ἱερέων τοῦ μέλλοντος ἐν Ἀμερικῇ.

Πρὸς ἀρτιωτέραν ἐξυπηρετήσιν τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ ἔχει σκοπὸν τὴν αὔξησιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Ἐπισκόπων καὶ τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἐφαρμόζουσα ἐν μέρει σήμερον, προέβη εἰς τὴν χειροτονίαν ἐμοῦ, ταύτην δὲ θὰ ἐπακολουθήσουν καὶ αἱ ἄλλαι, ἐνισχυομένης τῆς ἀντοχῆς τοῦ ταμείου αὐτῆς.

Θεωρηθεὶς ἐγὼ ἄξιος διὰ τὴν διακονίαν ταύτην ὑπὸ τε τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Λαοῦ καὶ ἀνυψωθείς εἰς τὸν Ἐπισκοπικὸν βαθμόν, ἐγκαρδίως εὐχαριστῶ τῇ Αὐτοῦ Παναγιότητι, τῷ Προκαθημένῳ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, κυρίῳ μου, κυρίῳ Βενιαμίν, καὶ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τῶν σεπτῶν τοῦ Πατριαρχικοῦ Κλίματος Ἱεραρχῶν, μετὰ τῶν ὁποίων συγκαταριθμῶνται ὁ τε Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. κ. Ἀθηναγόρας καὶ οἱ Ἐπίσκοποι, Σεβασμιώτατοι κ. κ. Κάλιστος καὶ κ. κ. Μπογδάν.

Παρακαλῶ τὸν ἐντιμώτατον κ. Προξένον Βοστώνης νὰ διαδιβάσῃ εἰς τὴν σεβαστὴν Κυβέρνησιν τῆς πατρίδος ἡμῶν καὶ τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα, τὴν ἔκφρασιν τῆς βαθυτάτης ἀφοσιώσεώς μου εἰς τὰ κελεύσματα τῆς μητρὸς ἡμῶν Ἑλλάδος.

Διατρανῶ τὴν ἄπειρον ἐκτίμησίν μου πρὸς τὰ ἀξιότιμα μέλη τοῦ Μικτοῦ καὶ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου καὶ τῶν λοιπῶν Συμβουλίων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ὡς ἐκπροσώπων τῆς ὅλης Ὁμογενείας ἡμῶν.

Ἐκτείνω τὸ χέρι μου δι' ἐγκαρδίον χειραγίαν πρὸς τὸν ὑγιᾶ Ἑλληνικὸν Τύπον ἐν τῇ Χώρᾳ ταύτῃ καὶ συνιστῶ τὴν ὀλόθερον ὑποστήριξιν ἐκ μέρους τῆς ὁμογενείας μας πρὸς τὸν ἀκαταμάχητον αὐτὸν ἀγωνιστὴν ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς Ἑλληνορθόδοξου ἡμῶν ὑποστάσεως ἐν τῇ ξένῃ.

Ἀναμνήσκωμαι μετὰ υἱικοῦ σεβασμοῦ τὸν προκατόχον μου Ἐπίσκοπον Βοστώνης κ. κ. Ἰωακείμ, νῦν γεραρὸν Μητροπολίτην Δημητριάδος.

Ἐναγκαλίζομαι στοργικῶς ὀλόκληρον τὸν εὐλαβῇ καὶ εὐπειθῇ Κλήρον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ ἐξαιρετικῶς τοὺς ἐξ αὐτοῦ ἀμέσους συνεργάτας μας ἐν τῇ περιφερείᾳ Βοστώνης καὶ Νέας Ἀγγλίας καὶ τὸν διδασκαλικὸν κόσμον μας, δεβαιῶν ἀμφοτέρους, ὅτι τὸ πρῶτιστον μέλημά μου θὰ εἶναι ἡ ὑπὸ τῆς ὁμογενείας ἀκριβῆς ἀναγνώρισις τῶν πολυτίμων αὐτῶν ὑπηρεσιῶν.

Χαιρετίζω εὐγνωμόνως τὰς τρεῖς Κοινότητας, εἰς τὰς ὁποίας ὑπηρετήσα ὡς Ἱερατ. Προϊστάμενος, Ἀγίου Φραγκίσκου, Χαίβερχιλ καὶ Βοστώνης καὶ τὰ Διοικ. Συμβούλια αὐτῶν, μεθ' ὧν συνειργάσθη καὶ τοὺς συναδέλφους μου αἰδ. κ. Κων. Τσαπραλὴν καὶ παν. κ. Χρήστον Ναυόπουλον, μεθ' ὧν συνειργάσθη τόσον ἀρμονικὰ, ὡς καὶ τὸν λαμπρὸν συνεργάτην μου κ. Χρήστον Μακρυγιάννην, διδάσκαλον.

Πάντας τούτους εὐχαριστῶ διὰ τὴν εὐλικρινῆ βοήθειαν, ἣν μοῦ παρέσχον κατὰ τὸ δωδεκαετὲς διάστημα τῆς ἐν Ἀμερικῇ ἐφημερίας μου.

Καὶ ἐν τέλει, ἀσπάζομαι καὶ εὐλογῶ ὀλόκληρον τὴν Ὁμογένειαν, τῆς ὁποίας θεωρῶ ἐμάντον τόσον ὡς ὑπηρετήν, ὅσον καὶ ὡς πνευματικὸν ἀρχηγόν.

Ἀρχιμ. Κωνστ. Χ' Ἀντ. Σταθεροῦ,
Ἱερατ. Προϋδτ. τῆς Κοινότητος
Mason City, Iowa

ΠΕΡΙ ΓΑΜΟΥ ΚΑΙ ΣΥΝΑΦΩΝ ΤΙΝΩΝ ΖΗΤΗΜΑΤΩΝ

Εἰς τὴν ποιμαντικὴν ζωὴν τοῦ Ἱερέως εἰς τὴν χώραν ταύτην, λόγῳ τῶν ἐξαιρετικῶν συνθηκῶν, ὑπὸ τὰς ὁποίας ζῶμεν, παρουσιάζονται διάφορα περίπλοκα ζητήματα, περὶ τῶν ὁποίων οἱ μὲν λαϊκοί, μὴ ἔχοντες σαφῆ καὶ πολλάκις καμμίαν ἔννοιαν τῶν ἀπαιτήσεων τῶν Ἱερῶν Κανόνων, τοῦ δόγματος, καὶ τῶν διατάξεων τῆς Ἐκκλησίας, ἐπιβάλλονται εἰς τοὺς Ἱερεῖς, τοὺς πιέζουν, προκαλοῦν ἀνωμαλίας κλπ. Ἱερεῖς δέ τινες εἶτε χάριν τῆς ἡσυχίας τῆς παροικίας ἢ καὶ ἐξ ἀγνοίας ὑποχωροῦν εἰς ἀντιορθοδόξους ἀπαιτήσεις. Πολλάκις δὲ ὑποχωροῦν καὶ διότι εὐρίσκονται πρὸ προηγουμένου, τὸ ὁποῖον ἄλλος ἐφήρμοσε πάντως χωρὶς νὰ εἶναι καταλλήλως ἐξουσιοδοτημένος. Ὑπάρχουν πάλιν μερικαὶ περιπτώσεις ὅπου φαίνεται νὰ ὑπάρχῃ κάποια ἀναλογία μεταξὺ τῆς ἀπαιτήσεως τῶν πιστῶν καὶ πράξεώς τινος τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὴν ὁποίαν στηριζόμενοι οἱ πιστοὶ προβάλλουν τὰς ἀπαιτήσεις τῶν.

Τὰ τοιαῦτα ζητήματα πηγάζουν κυρίως ἀπὸ τὰς σχέσεις τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου καὶ εἶναι συνέπειαι τῶν ἐν αὐτῷ ἀνορθοδόξων πράξεων, δι' αὐτὸ θὰ διατρίψωμεν ὀλίγον εἰς τὰ ζητήματα τοῦ Γάμου καὶ τῶν ἀνωμαλιῶν ποὺ παρουσιάζονται εἰς αὐτὸν.

Γ Α Μ Ο Σ

Τί εἶναι γάμος;

Γάμος εἶναι Μυστήριον μὲ τὸ ὁποῖον ἡ Θεία Χάρις κάμνει Νόμιμον καὶ Ἀγίαν τὴν ἔνωσιν ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς διὰ νὰ δημιουργηθῇ οἰκογένεια καὶ νὰ βοηθῇ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ βάσις καὶ τὸ θεμέλιον τῆς οἰκογενείας, τῆς Κοινωνίας ταύτης, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἰονιμοποιούνται καὶ ἀναπτύσσονται τὰ εὐγενέστερα αἰσθητά καὶ ἰδεώδη τῆς ἀνθρωπότητος.

Κατὰ δὲ τὸν νομικὸν ὁρισμὸν τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου «Γάμος εἶναι ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς συνάφεια, καὶ συγκλήρωσις τοῦ βίου παντός, θείου τε καὶ ἀνθρωπίνου δικαίου κοινωνίας».

Ποῖον τὸ ἐλατήριον τοῦ γάμου;

Ἡ ἀνάγκη τῆς διακονίσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους μέχει τοῦ χρονικοῦ ὁρίου τὸ ὁποῖον ἔθετο ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἰδίᾳ Αὐτοῦ ἐξουσίᾳ, τὸ ἐνστικτον τῆς ἀθανασίας, τὴν ὁποίαν ὁ ἀνθρώπος ἐπιζητεῖ ὅχι μόνον ὡς μεταφυσικὴ κατάσταση ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπιβίωσιν τοῦ ὀνόματός του καὶ τῶν ἔργων του. Ζητεῖ δὲ ὁ ἀνθρώπος διὰ τοῦ γάμου νὰ ἐπιζήσῃ μετ' αὐτὸν τὸ ὄνομά του ὡς μία ἀνάμνησις ἡθικῶν ἀρχῶν καὶ πράξεων τοῦ ἐν τῷ προσώπῳ τῶν τέκνων του.

Ο ΓΑΜΟΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀπὸ ποῦ ἔχει τὴν ἀρχὴν τοῦ ὁ Γάμος;

Ἐφ' ὅσον ἔγκειται εἰς τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, εἶναι προφανές, ὅτι ἔχει τὴν ἀρχὴν του εἰς αὐτὴν τὴν δημιουργίαν τοῦ ἀνθρώπου. Σαφέστερον μᾶς διδάσκει τοῦτο ἡ Ἀγία Γραφή, ἡ ὁποία ἐξηγῶναι τὴν ἰδέαν τοῦ γάμου καὶ ἀπὸ ἀπλῆς σαρκικῆς συνάφειας, ἡ ὁποία εἶναι κοινὴ εἰς ὅλην τὴν ὁργανικὴν φύσιν, τὸν ἀναδιβάλλει εἰς τὴν τάξιν μυστηρίου ἥτοι ἰδιαιτέρας ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν τέλεσιν αὐτοῦ.

Μὲ τὸν γάμον Αὐτὸς ὁ Θεὸς ἐνώνει τοὺς συζευγνυμένους καὶ «οὐκέτι εἰσι δύο, ἀλλὰ σὰρξ μία» (Ματθ. ΙΘ' 6) ἡ ὁποία ἐπιδιώκει τὴν σωτηρίαν τῆς καὶ τὴν πραγματοποιεῖ διὰ τῆς τεκνογονίας, ἐὰν μείνωσιν ἐν πίστει καὶ ἀγάπῃ καὶ ἀγιασμῷ μετὰ σωφροσύνης. (Ι Τιμ. Β' 15).

Τὸ ὅτι μετὰ τὸ μυστήριον τοῦ γάμου οἱ σύζυγοι ἐνώνονται πραγματικῶς καὶ ἀδιάρρηκτα, καὶ ὅχι κατὰ θεωρίαν, ἀποδεικνύεται ἀπὸ αὐτὰ τὰ πράγματα. Γάμοι συναφθέντες διὰ τοῦ μυστηρίου εἶναι ἀδιάλυτοι, σπανιώτατον δὲ καὶ σχεδὸν ἄγνωστον εἶναι τὸ διαζύγιον καὶ ἡ δυσαρμονία ἐκεῖ ὅπου τοῦτο λαμβάνει χώραν, ἐνῷ ὅπου ὁ γάμος εἶναι ἀπλῶς κοινωνικὸν συμβόλαιον γραπτὸν ἢ ἄγραφον ἢ οἰκογένεια εἶναι χωρὶς συνοχὴν, ἡ διάλυσίς τῆς εὐκολωτάτη καὶ αἱ προστριβεῖαι μέσα εἰς αὐτὴν συχνόταται.

Ἀλλὰ ὅπου ὁ γάμος εἶναι εὐδιάλυτος καὶ ἡ οἰκογένεια ἀσταθής, δὲν δίδεται ὁ ἀπαιτούμενος καιρὸς διὰ τὴν ἀρμόζουσαν χριστιανικὴν καὶ ἡθικὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν γόνων, καὶ ἐπέρχεται ἡ ἡθικὴ χαλάρωσις, μετ' αὐτὴν δὲ ἡ ἀναισθησία καὶ ἡ σκληρότης εἰς τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς δυσκολίας τοῦ ἄλλου, ἡ ἀδιαφορία διὰ τὰς στερήσεις του, καὶ ἡ ἐπαύξεισις τῆς κακοδαιμονίας ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΓΑΜΟΣ

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ στοχαζομένη τοῦ ὕψους τοῦ γάμου ἔδωκεν ἰδιαίτως ἀνταποδοτικὰ προσοχὴν εἰς αὐτὸν καὶ καθώρισε μὲ μεγάλῃν λεπτομέρειαν τὰ κατ' αὐτόν.

α'.) Σύμφωνα μὲ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον ποὺ λέγει: «πάντα εἰς δόξαν Θεοῦ ποιεῖτε» (Ι Κορινθ. 1. 32) ὡς σκοπὸν τοῦ γάμου δὲν ἔθεσε τὴν ἀπλῆν σαρκικὴν συνάφειαν τῶν δύο φύλων, ὅπως κάμνουν πολλοὶ νεώτεροι, ποὺ ἀκριβῶς εἰς τοῦτο κυρίως ἀποβλέποντες ἀποφεύγουν τὰς λοιπὰς συνεπείας τοῦ γάμου καὶ ἰδίως τὴν τεκνογονίαν, ἀλλὰ τὴν βοήθειαν τῶν συζύγων πρὸς ἀλλήλους εἰς τὴν ἡθικὴν ἀλλήλων τελειοποίησιν «ἔπλασεν ὁ Θεὸς αὐτῷ βοηθὸν» τὴν ἐν κοινῷ ἀγωνίᾳ ἐπίτευξιν τῆς οὐρανίου βασιλείας, τὴν διὰ τῆς τεκνογονίας καὶ χριστιανικῆς τῶν τέκνων ἀνατροφῆς ἐξευγένισιν τῆς κοινωνίας. Ὅσον περισσεύουσιν χρηστοὺς πολίτας παραδίδει τις εἰς τὴν κοινωνίαν ἔστω καὶ πτωχούς, ἀλλὰ ἐντίμως καὶ φιλοτίμως, τόσον μεγαλυτέρας εὐεργεσίας προσφέρει εἰς τὴν ἀνθρωπότητα.

β'.) Ἐπειδὴ κατὰ τὰ λόγια τοῦ αὐτοῦ Ἀποστόλου (Ι Κορινθ. ιε' 34) «φθειροῦσιν ἥθη χρηστὰ ὁμίλια κακαί», ἡ Ἐκκλησία διέταξεν οἱ νυμφευόμενοι νὰ πράττουν τοῦτο «μόνον ἐν Κυρίῳ» (Ι Κορινθ. ζ' 39), ἥτοι νὰ νυμφεύωνται μόνον μὲ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας μας.

γ'.) Ὁ λόγος εἶναι προφανής. α') Τὸ Ὁρθόδοξον μέλος ποὺ νυμφεύεται μὲ ὁτιοῦν ποὺ δὲν ἀνήκει εἰς τὴν Ὁρθόδοξον διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ παραπλανηθῇ ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν ἢ χαρίζομενον εἰς τὸ ξένον τοῦτο μέλος νὰ παραμελήσῃ πολλὰς ἢ ὀλίγας διατάξεις καὶ ἡθικὰς καὶ κοινωνικὰς ἀρχὰς τῆς Ἐκκλησίας του. β') Τὰ ἐκ τοῦ γάμου τούτου γεννώμενα τέκνα, ἂν ὅχι ἀδύνατον, πάντως εἶναι δυσχερέστατον νὰ ἀνατραποῦν κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ὑπάρχουν ὅμως περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας ὁ μικτὸς γάμος εἶναι ἀναπόφευκτος, λόγῳ δὲ ἐξωτερικῶν συνθηκῶν, ἢ διὰ τοῦ πολιτικοῦ νόμου παρουσιάζεται πρὸ τῆς Ἐκκλησίας ὡς γεγονὸς τετελεσμένον. Εἰς τὰς περιστάσεις αὐτὰς τί γένεται;

Ἡ Ἐκκλησία οὐδέποτε ἀντιστρατεύεται εἰς τοὺς νόμους τῆς Πολιτείας· ἐπειδὴ δὲ ἐπιζητεῖ μὲ κάθε τρόπον νὰ ἐξα-

σφαλίση τὴν σωτηρίαν πάντων τῶν ἀνθρώπων, ἐξοικονομεῖ τὰ πράγματα, ὅπου εἶναι δυνατόν νὰ ἐξοικονομηθοῦν.

Καὶ ἂν μὲν πρόκειται περὶ γάμου ποὺ συνήφθη μεταξὺ Ὁρθόδοξου Χριστιανοῦ καὶ προσώπου ἀβαπτίστου ἀρνείται διαρρηθὴν νὰ ἀναγνωρίσῃ καὶ εὐλογήσῃ αὐτὸν μέχρι ὅτου τὸ ἀβάπτιστον μέλος βαπτισθῇ, ὁπότε εὐλογεῖ τὸν γάμον των διὰ τοῦ θείου μυστηρίου.

- Ὅταν ὁμως πρόκηται δι' αἰρετικὸν ἢ σχισματικὸν τοῦ ὁποῖου τὸ βάπτισμα ἀναγνωρίζεται κατ' οἰκονομίαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὅταν προσέλθῃ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν γίνεται δεκτὸς μόνον διὰ τοῦ Ἀγίου Χρίσματος, τότε α') συνιστᾷ εἰς τὸν Ὁρθόδοξον τὸν νυμφευόμενον τοιαύτην αἰρετικήν, ἢ τάναπαιν, νὰ προσπαθῇ μὲ χριστιανικὴν πραότητα καὶ ὑπομονὴν νὰ τὴν καταπείσῃ νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν. β') Καὶ τοῦτου ὄντος ἀδυνάτου νὰ τηρηθῇ ἡ οὐσία καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ Ὁρθόδοξου γάμου ἥτοι 1ον) Νὰ δοθῇ ἔγγραφος ὑπόσχεται παρὰ τοῦ ἑτεροδόξου, ὅτι θὰ σεβασθῇ τελείως τὴν θρησκείαν καὶ τὰς πεποιθήσεις τοῦ Ὁρθόδοξου, καὶ οὐδέποτε θὰ ἐπέμβῃ εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῶν θρησκευτικῶν αὐτοῦ καθηκόντων. 2ον) Νὰ δοθῇ ἔγγραφος ἐπίσης ὑπόσχεται ὅτι τὰ ἐκ τοῦ γάμου αὐτῶν γεννηθησάμενα τέκνα θὰ βαπτισθῶν μόνον εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ θὰ ἀνατραφοῦν σύμφωνα μὲ τὸ δόγμα καὶ τὰς διδασκαλίας αὐτῆς. 3ον) Ὑστερα ἀπὸ τὰς ὑποσχέσεις αὐτὰς νὰ τελεσθῇ τὸ μυστήριον τοῦ γάμου κατὰ τὰς διατυπώσεις καὶ ἀπαιτήσεις τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας· διότι χωρὶς τὴν τέλεσιν τοῦ μυστηρίου, ὅσαι ὦλαι προϋποθέσεις καὶ ἂν ὑπάρχουν, δὲν δύναται νὰ νοηθῇ ὁ γάμος ὡς ὑφιστάμενος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Οἰκοθεν ἐννοεῖται ὅτι μεθ' ὅλας αὐτὰς τὰς διατυπώσεις τὸ ἑτεροδόξον μέλος δὲν ἀποκτᾷ κανὲν δικαίωμα μέσα εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ἐπομένως δὲν δικαιούται τῶν μυστηρίων τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας· διότι ὁ τελεσθεὶς γάμος ἔγινε ἔχι δι' αὐτό, ἀλλὰ διὰ τὸν ἁγιασμὸν τοῦ Ὁρθόδοξου τὸ ἑτεροδόξον «ἡγίασται», κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Ἀποστόλου, μόνον κατὰ τὸ ὅτι θ' ἀξιωθῇ νὰ γεννήσῃ καὶ ἀναθρέψῃ υἱοὺς καὶ θυγατέρας διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Ταῦτα λέγομεν πρὸς διαφώτισιν ἐκείνων ποὺ ἀπαιτοῦν νὰ κοινωνοῦν τῶν ἀχράντων μυστηρίων αἱ ἑτεροδόξοι σύζυγοί των, καὶ τῶν ἱερέων ποὺ κοινωνοῦν τὰς τοιαύτας γυναῖκας ἢ τοὺς τοιοῦτους ἄνδρας.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ — ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΕΤΕΡΟΔΟΞΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ

Μερικοὶ Ὁρθόδοξοι συνάπτοντες γάμους μικτοὺς ἀποφεύγουν τὰς διατυπώσεις ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διὰ λόγους τοὺς ὁποῖους αὐτοὶ γνωρίζουν, καὶ ἢ καταφεύγουν εἰς τὸν πολιτικὸν γάμον, ἢ διὰ νὰ καθιστήσασιν κάπως τὴν συνειδήσιν των καταφεύγουσιν διὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου εἰς τοὺς κληρικοὺς τοῦ θρησκευμένου τοῦ ἑτεροδόξου μέλους ἢ εἰς τινὰ ἐλευθεριάζοντα διαμαρτυρούμενον κληρικόν. Περὶ τούτων ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν τὰ ἑξῆς:

Κάθε Μυστήριον ποὺ γίνεται ἔξω ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν εἶναι ἀνύπαρκτον καὶ ἀνενέργητον δι' αὐτήν. Ἐπομένως κατ' οὐδέναν τρόπον καὶ δι' οὐδέναν λόγον δύναται ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς νὰ καταφύγῃ διὰ τὰς θρησκευτικὰς τὸν ἀνάγκας εἰς ξένην Ἐκκλησίαν, παρὰ μόνον εἰς τὴν Ὁρθόδοξον. Ὅπου δὲν ὑπάρχει Ὁρθόδοξος Ἱερεὺς καὶ ὁ Χριστιανὸς εὐρίσκεται εἰς ἀπόλυτον ἀνάγκην δεῖν νὰ ἐξοικονομήσῃ μόνος του τὰ καθ' ἑαυτὸν, διὰ μὲν τὴν εὐλογίαν τοῦ γάμου τοῦ ἀναμμένων τὴν κατὰλλήλῳ περίστασιν,

καθ' ἣν θὰ εὐλογηθῇ ὁ π ὁ τ ῆ ς Ἐ κ κ λ η σ ί α ς τ ο υ.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τότε μόνον ἀναγνωρίζει μερικὰ ἀπὸ τὰ μυστήρια τῶν ἑτεροδόξων, καὶ αὐτὰ κατ' οἰκονομίαν, ὅπως τὸ βάπτισμα, ὅταν ἔγιναν εἰς ὁπαδούς τοῦ δόγματός των, οἱ ὁποῖοι μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ μυστηρίου προσέρχονται εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν. Καὶ τοῦτο μόνον, ἂν τὰ μυστήρια αὐτὰ ἔγιναν ὑπὸ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἐννοιαν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐννοεῖ αὐτὰ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Ὅταν ὁμως τὰ μυστήρια ταῦτα γίνονται ἐπὶ Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν ποὺ παραμένουν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, πρὸς καταφρόνησιν ἢ ἄγνοιαν τῶν κανόνων καὶ τῶν λειτουργῶν αὐτῆς, οὐδέποτε τὰ ἀναγνωρίζει, καὶ δεῖν νὰ ἐ π α ν α λ η φ θ ο ὦ ν.

Ἐπομένως γάμος Ὁρθόδοξου γενόμενος ὑπὸ ἑτεροδόξου κληρικοῦ εἶναι ἀνύπαρκτος καὶ ἐξισούται πρὸς τὸν πολιτικόν.

Ἀλλὰ πολιτικὸς γάμος διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τὸν Ὁρθόδοξον Χριστιανὸν δὲν ὑπάρχει, καὶ ἂν ἀκόμη ἡ Πολιτεία ποὺ τὸν ἀναγνωρίζει εἶναι Ὁρθόδοξος, ὅπως συμβαίνει εἰς τὴν Ρουμανίαν.

Μολοντί δὲ δὲν ἡμπορεῖ ὁ πολιτικὸς γάμος νὰ ὀνομασθῇ παλλακεία, διότι ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τῆς πολιτείας ὡς νομίμως ὑφιστάμενος καὶ συνεπάγεται ὅλα τὰ δικαιώματα καὶ ὅλας τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ γάμου, νομικὰς τε καὶ κοινωνικὰς, εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν ἐξισούται μὲ τὴν παλλακείαν, καὶ συνεπάγεται διὰ τὸν Χριστιανόν, ποὺ τὸν συνάπτει χωρὶς νὰ ἐπισυνάψῃ καὶ τὴν τέλεσιν τοῦ μυστηρίου, τὰ αὐτὰ ἐπιτίμια μὲ αὐτήν.

Τί εἶναι παλλακή; Κατὰ τὸν ὁρισμὸν τοῦ ἱεροῦ Φωτίου (Νομικὸν τίτλος 13ος, κεφάλ. 5ον). Παλλακή εἶναι γυνὴ μὲ τὴν ὁποίαν συγκατοικεῖ τις κάμνων ἐπίσημον τοῦτο δὴλῶσιν ὥστε νὰ φαίνεται σύζυγός του. Καὶ εἰς τὸν πολιτικὸν γάμον τί γίνεται; Μία ἐπίσημος δὴλῶσις ἀπέναντι τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν ὅτι οἱ συζευγνύμενοι θὰ ἀποτελέσουν σύζυγιαν. Ἡ διαφορὰ ἔγκειται μόνον εἰς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ὀνόματος καὶ τὰς νομικὰς συνεπείας, ὅχι ὁμως καὶ εἰς τὴν οὐσίαν, ἡ ὁποία εἶναι ἡ ἄλλειψις τοῦ μυστηρίου εἰς ἀμφοτέρους τὰς περιπτώσεις.

Ποῖα αἱ ἐκκλησιαστικαὶ συνεπείαι τῆς τοιαύτης ἀνευλογήτου συμβιώσεως ἀνδρὸς καὶ γυναικός;

Ὁ Ὅσιος Νικηφόρος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, λέγει εἰς τὸν 33ον κανόνα του: «Ἐὰν κανεὶς ἔχη παλλακίδα καὶ δὲν θέλῃ νὰ χωρισθῇ ἀπὸ αὐτὴν οὔτε νὰ εὐλογηθῇ, οἱ Ἱερεῖς πρέπει νὰ μὴ δέχονται μήτε τὰς προσφορὰς του μήτε τὰς λειτουργίας του· διότι μὲ τὰ ἔργα του οὐδρίζει τοὺς νόμους καὶ κανόνους τῆς Ἐκκλησίας.» Ἄλλος δὲ τῆς Πατριαρχικῆς Αὐλῆς, Πέτρος ὁ Χαρτοφύλαξ καὶ Διευκρινιστὴς τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας εἰς τὴν 5ην ἀπόκρισίν του λέγει: «ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνονται δεκτὰ ἀπὸ τὴν οἰκίαν ἐκείνου ποὺ ἔχει γυναῖκα ἀνευλόγητον οὔτε προσφορὰ, οὔτε κηρίον, οὔτε ἔλαιον, οὔτε θυμίαμα.»

Εἰς τὴν τιμωρίαν καὶ διόρθωσιν τῶν ἁμαρτωλῶν, τὴν Ἐκκλησίαν ἀντιπροσωπεύουν οἱ Πνευματικοί, οἱ ὁποῖοι ἐπιβάλλουν εἰς αὐτοὺς ἐπιτίμια εἴτε ὅταν μόνοι των ἐξομολογούντες τὰς ἁμαρτίας των, εἴτε ὅταν βλέπουν νὰ ἁμαρτάνουν δημοσίᾳ καὶ νὰ γίνωνται σκάνδαλον εἰς τοὺς ἄλλους. Εἶναι καθήκον τῶν Ἱερέων νὰ μετέρχονται ὅλα τὰ κανονικά μέσα, καὶ τὰ ἐπιτίμια, διὰ νὰ καταχρυσώσουν εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο τὸ κύρος τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ἁγιότητα τοῦ Μυστηρίου καὶ τὴν ἐπιβολὴν τῆς Ὁρθόδοξου διδασκαλίας.

(Συνέχεια εἰς τὴν 15ην σελίδα)

ΑΡΘΡΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΙ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΕΝΟΣ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ

ΗΣΑΝ επιγραμματικώταται αἱ δηλώσεις τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῆς Οὐγγαρίας Ἐξοχωτάτου κ. Μπέλα. Καί πρέπει μίαν ἀκόμη φοράν νά τονισθοῦν καί ἀπό τῆς στήλης ταύτης αἱ ἐξοχοὶ συστάσεις τὰς ὁποίας ἔκαμεν ὁ ἀρχηγὸς αὐτὸς τῆς Οὐγγαρίας τὴν προπαρελθοῦσαν ἐβδομάδα πρὸ ἐξήκοντα-πέντε χιλιάδων διανοουμένων ἀκροατῶν ἐν Βουδαπέστη. «Μόνον διὰ καθαρὰς οἰκογενειακῆς ζωῆς, εἶπε, θὰ ἀποφευχθῇ ὁ κίνδυνος ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιτίθενται κατ' ἀλλήλων οἱ ἄνθρωποι ὡς ἀγέλη πειναλέων λύκων. Ἐπειδὴ, προσέθεσεν, ἡ σημερινὴ κοινωνία στερεῖται πραγματικῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς, καθὼς ἐπίσης στερεῖται καὶ πραγματικοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος, διὰ τοῦτο ὁ κόσμος ὁλόκληρος κλονίζεται καὶ κινδυνεῖ σήμερον νὰ πέσῃ πτώσιν μεγάλην». Πράγματι! Ὅφειλομεν ὅλοι, σύμφωνα μὲ τὸ μέτρον τῶν δυνάμεών μας νὰ προσπαθῶμεν ὥστε νὰ ἀποκατασταθῇ ἡ οἰκογένεια καὶ ἡ οἰκογενειακὴ ζωὴ εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο εἰς τὸ ὁποῖον τὴν θέλει ὁ Χριστός. Ἐὰν ἀνυψωθῇ ἡ θέσις τῆς οἰκογενείας καὶ ἔξῃ ὡς βάσιν αὐτῆς τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, τότε θὰ ἀποφευχθῇ κάθε σοβαρὸς κίνδυνος τοῦ νὰ ἐπιτίθενται κατ' ἀλλήλων οἱ ἄνθρωποι «ὡς ἀγέλη πειναλέων λύκων».

— ✧ —

ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΥΤΡΕΧΤΗΝ ΤΗΣ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ

ΟΙ Ἀμερικανοὶ Ἀντιπρόσωποι οἱ ὁποῖοι παρευρέθησαν εἰς τὴν Προκαταρκτικὴν συνεδρίαν τῆς Οὐτρέχτης ἡ ὁποία ὥρισεν τὸ σχεδιάγραμμα τοῦ ἐν τῷ μέλλοντι Διεθνoῦς Συνεδρίου τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ οἱ ὁποῖοι ἐπέστρεψαν τελευταίως, ἔκαμον τὴν προπαρελθοῦσαν ἐβδομάδα ἔκθεσιν τῆς ἐργασίας τῶν καὶ προέβησαν εἰς πολὺ ἐνθαρρυντικὰς δηλώσεις, τὰς ὁποίας μετὰ προσοχῆς παρηκολούθησε συντάκτης τοῦ περιοδικoῦ μας. Μεταξὺ ἄλλων ἐτόνισαν οἱ διάσημοι ἀντιπρόσωποι ὅτι ὁ κόσμος ἐν Εὐρώπῃ ἤρχισεν ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ νὰ κατανοῇ ὅτι ὀφείλει μόνον γύρω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν νὰ συγκεντρωθῇ ἐὰν θέλῃ νὰ ἀποφύγῃ τοὺς πολέμους, τὰς ἔριδας καὶ τὰς διχοστασίας. Βεβαίως δὲν εἶνε νέα ἡ θεωρία αὕτη, ἡ ὁποία ἐξαγγέλλεται. Ὅλοι σχεδὸν τὴν γνωρίζουν καὶ τὴν παραδέχονται σήμερον. Ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον παραβλέπεται εἶνε ὅτι δὲν εὐρίσκεται ὁ τρόπος νὰ καταστῇ ἡ θεωρία αὕτη ἐφαρμοστὴ γενικῶς. Ἐνῶ τὰ ἄτομα ὅλα σχεδὸν καταδικάζουν τὰς διχοστασίας καὶ τὰ ἐθνικὰ μίσση, ἐνῶ φρίττουν πρὸ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ πολέμου, ἐν τούτοις ὁμαδικῶς δὲν δύνανται νὰ φανοῦν σύμφωνοι πρὸς τὰς πεποιθήσεις των. Ὅλοι καταδικάζουν τοὺς πολέμους, ἀλλὰ καὶ ὅλοι ἐνθουσιοῦν μόλις ἀκούσουν τοὺς πολεμικοὺς ὕμνους καὶ τοὺς θυρίους. Αὐτὸς εἶναι ὁ κόσμος.

— ✧ —

ΜΝΗΜΕΙΩΔΕΣ ΕΡΓΟΝ

ΑΝ ἄλλοι —εὐτυχῶς ἐλάχιστοι— ἐτόλμησαν νὰ μὴ θαυμάσουν τὰ προσόντα τοῦ ἀρχαίου καὶ νεωτέρου καὶ συγχρόνου Ἑλλήνος, ἐν τούτοις ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρ-

χουν πολλοί, οἱ ὁποῖοι, καίτοι δὲν ἐγεννήθησαν ὁμογενεῖς, ἀγαποῦν καὶ λατρεῦουν κάθε τι τὸ ἐλληνικόν, εἴτε εἰς τὴν ἀρχαιότητα τοῦτο ἀνάγεται εἴτε εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχὴν. Ὁ ἀναγινώσκων, ἐπὶ παραδείγματι, κεφάλαια τινὰ τοῦ ἀξιοθαυμάστου, ἀγγλιστὶ γραμμένου βιβλίου «Greek Journey» τοῦ Ἐξοχωτάτου ἐν Ἀθήναις Πρεσβευτοῦ τῆς Μεγάλης ταύτης Χώρας κ. κ. Lincoln McVeagh, δὲν δύναται παρὰ νὰ μείνῃ κατάπληκτος πρὸ τῆς θαυμασίας καὶ ἐξονυχιστικῆς καὶ εὐσυνειδήτου ἐργασίας, ἀλλὰ καὶ πρὸ τῆς μεγίστης ἀγάπης τὴν ὁποῖαν ὁ διακεκριμένος καὶ γλαφυρὸς συγγραφεὺς τρέφει πρὸς κάθε τι τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ τὴν μικρὰν μὲν, ἀλλ' ἐνδοξον ἐκείνην χώραν τὴν ὁποῖαν ὅλοι ἀγαποῦν. Ἔργα ὅπως τὸ ἔργον τοῦ κυρίου καὶ τῆς Κυρίας L. McVeagh, τὸ ὁποῖον τόσον ἐπιτυχῶς συνδέει τοὺς θησαυροὺς τῆς Ἀρχαιότητος μὲ τὰς ἀπαρμιλλοῦσας ἀρετὰς τοῦ σημερινοῦ νεοέλληρος, θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναγινώσκηται ἀπὸ ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἐδῶ ὁμογενεῖς, ἐφ' ὅσον μάλιστα τοῦτο εἰσῆχθη εἰς τὰς πλείστας τῶν Δημοσίων Βιβλιοθηκῶν τῆς Μεγάλης ταύτης Χώρας ἐν τῇ ὁποίᾳ ζῶμεν καὶ κινούμεθα.

— ✧ —

ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΟΜΟΓΕΝΩΝ ΤΗΣ ΝΟΤΙΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΜΙΑ νέα πνοὴ ἐνεφυσήθη τελευταίως εἰς τὰ στήθη καὶ τὰς καρδίας τῶν καλῶν Ὅμογενῶν τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς καὶ ἰδιαίτατα τῶν προοδευτικῶν ὁμογενῶν τῆς πόλεως Μπουένος Ἀῦρες τῆς Ἀργεντινῆς. Νέαι Κοινότητες ὁργανοῦνται, νέα ἐλληνικὰ σχολεῖα ἀνοίγονται πρὸς ἀπάσας τὰς κατευθύνσεις τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ὅπου εἰσέδυσαν οἱ προοδευτικοὶ ὁμογενεῖς. Λαμβάνοντες τὰς κατευθύνσεις τῶν ἀπὸ παράγοντας ἐνθουσιῶντας διὰ κάθε καλὸν καὶ ὠραῖον κινητοποιοῦνται δι' ἔργα τὰ ὁποῖα θὰ ἐξυψώσουν πολὺ τοὺς ἀπογόνους τῶν ἀρχαίων καὶ ἐνδόξων Ἑλλήνων. Καὶ ἀσφαλῶς θὰ προσελκύσουν περισσοτέραν ἐκτίμησιν καὶ σεβασμὸν ἐκ μέρους τῶν ἐπιτοπίων Ἀρχῶν ὅταν αὐταὶ θάβουν τοὺς ὁμογενεῖς νὰ προοδεύουν ἀλματωδῶς εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῆς κοινωνικῆς, θρησκευτικῆς, ἐκπαιδευτικῆς καὶ φιланθρωπικῆς ζωῆς τῆς χώρας ἐκείνης ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐγκαταβιοῦν. Ἡ Ἐκκλησία ἡ Ὀρθόδοξος, ἡ ὁποία ὡς ἀγαθὴ Μήτηρ παρακολουθεῖ καὶ ἐπευλογεῖ τὸ ἔργον τῶν παιδιῶν της, ἀσφαλῶς θὰ βοηθήσῃ τοὺς ὁμογενεῖς τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς θετικώτερον καὶ μᾶλλον συγκεκριμένως διὰ νὰ ἐπιτελέσουν οὗτοι τὸ ἔργον τῶν ἀπροσκόπτως ἐν μέσῳ τοῦ περιβάλλοντος ἐκεῖνου εἰς τὸ ὁποῖον δρᾷ ὁ Καθολικισμός.

Τελειώνει ἡ Συνδρομή σας;

Εἰς τὸ περιχάλυμμα τοῦ Περιοδικoῦ, πλησίον τῆς διευθύνσεώς σας, εἶνε σημειωμένη ἡ ἡμερομηνία καθ' ἣν λήγει ἡ συνδρομή σας. Θερωῶς παρακαλεῖσθε ὅπως φροντίσῃτε νὰ ἀνανεώσῃτε τὴν συνδρομὴν σας, προτοῦ αὕτη λήξῃ, διότι μετὰ τὴν πάροδον τῆς χρονολογίας αὐτῆς ἡ ἀποστολὴ τοῦ περιοδικoῦ διακόπτεται αὐτομάτως καὶ ἀνεξαιρέτως δι' ὅλους, ὑπὸ τοῦ Τιμήματος τῆς Διεκπεραιώσεως.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

Ἄρχιμ. Εἰρηναίου Καδόμιατν,
Ἱερατ. Προϊνδ. τῆς Κοινότητος
Gary, Ind.

ΟΛΙΓΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Κατὰ τὴν νεότητά μας, φανταζόμεθα τὴν ζωὴν ἕνα ἀτελειώτον δρόμον. Ἄλλ' ὅταν προχωρήσωμεν εἰς αὐτήν, ἀρχίζομεν νὰ τοποθετῶμεν ἐντὸς ὁρισμένου ὁρίου ἑτῶν τὸ τέλος μας. Καὶ τότε ἀγωνιώδης προβάλλει ἡ ἐρώτησις: Εἰς τὸν τάφον θὰ τελειώσῃ τὸ πᾶν ἢ θὰ ζήσωμεν καὶ πέραν αὐτοῦ; Ὁμοιάζομεν τοὺς καταδίκους ἐκείνους, οἵτινες μεταφερόμενοι εἰς τὸ λεγόμενον κελίον τοῦ θανάτου διερωτῶνται ἂν θὰ ἐκτελεσθῇ ἡ κατ' αὐτῶν ποινὴ τοῦ θανάτου ἢ θὰ τοῖς χωρισθῇ ἡ ζωή.

Ἐὰν ὑπάρχῃ ἐντὸς ἡμῶν ψυχὴ, δυνάμεθα νὰ ἐλπίζομεν εἰς ζωὴν πέραν τοῦ τάφου. Ἄλλως, ὁ θάνατος δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εἶνε ἄλλο τι εἰμὴ ἐκμηδένισις. Οἱ ὑποθέτοντες τὸ τελευταῖον λέγουν: Ἡ σκέψις εἶνε ἀπλὴ λειτουργία τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τίποτε πλέον. Ἐὰν συμβῇ λέγουν βλάβη τις εἰς τὸ κρανίον ἢ τὸν ἐγκέφαλον δὲν δυνάμεθα νὰ σκεπτώμεθα ὡς πρότερον καὶ παύομεν νὰ ἐνθυμώμεθα πρόσωπα καὶ πράγματα. Ὑποστηρίζουν, δηλαδή, ὅτι ἡ σκέψις εἶναι προϊόν τῆς ὕλης. Εἰς ταῦτα δίδεται ἡ ἀπάντησις: Ἡ σκέψις δὲν εἶνε ὕλη. Διὰ τῆς βλάβης τοῦ κρανίου ἢ τοῦ ἐγκεφάλου βλάπτεται τὸ ὄργανον ἄλλ' ὅχι ἡ ψυχὴ. Ὁ Μπετόβεν καθὼς δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ παῖξῃ οἰανδήποτε συμφωνίαν του ἐὰν ἐθραύετο ἐν κλειδίον τοῦ κλειδοκυμβάλου του, τοιοῦτοτρόπως δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ παῖξῃ καὶ ἐὰν ἤθελε πάθῃ τι τὸ κρανίον ἢ ὁ ἐγκέφαλός του. Τὸ ὄργανον ἐμποδίζει τὸ ἔργον τοῦ κυρίου του. Ἡ καταστροφὴ ἐνὸς τηλεφώνου δὲν σημαίνει καὶ τὴν καταστροφὴν τοῦ χειριζομένου αὐτοῦ. Ἡ ὀπισθεν τοῦ ἐγκεφάλου ἐνεργοῦσα πνευματικὴ δύναμις οὐδὲν πάσχει καὶ ὅταν οὗτος βλάπτεται πῶς. Τὴν ὑπαρξίν τῆς πνευματικῆς ταύτης δυνάμεως, λέγουν οἱ ὕλισται, δὲν δύνανται τις νὰ ἀποδείξῃ ἐπιστημονικῶς, ἀλλὰ μὴ καὶ οὗτοι δύνανται νὰ ἀποδείξουν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅτι δὲν ὑπάρχει;

Εἶναι ἀξίωμα, ὅτι ἡ ὕλη δὲν καταστρέφεται, ἀφοῦ «οὐδὲν ἀπόλνται ἐν τῇ φύσει». Ὅταν ὅμως ἡ ἀλόγιστος ὕλη δὲν καταστρέφεται δὲν εἶνε λογικὸν νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι πολὺ ὀλιγώτερον πᾶν ὅ,τι εἶναι πνευματικὸν δὲν καταστρέφεται; Πρὸς τοῦτο, θὰ ἦτο σύμφωνον πρὸς τὴν σοφίαν τοῦ Θεοῦ τὴν μὲν ὕλην νὰ δημιουργήσῃ ἀθάνατον, τὴν δὲ ψυχὴν νὰ καταστήσῃ θνητὴν; Ἀκόμη δέ, θὰ ἦτο ἐπιτετραμμένον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἡ μὲν τριανταφυλλέα νὰ παράγῃ τὸ ἄνθος τῆς, νὰ σκορπίσῃ τὸ ἄρωμά της καὶ νὰ ἐξαντλή τὰς δυνάμεις της, ἐνῷ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου μόλις ἀρχίζει νὰ διαβάσῃ τὰς πρώτας γραμμάς τῆς πρώτης σελίδος τοῦ βιβλίου τῆς γνώσεως νὰ τυφλοῦται ὑπὸ τοῦ σκότους τοῦ θανάτου;

Ἀλλὰ λέγουν ὅτι ἡ ἱκανοποίησις αὕτη θὰ γίνῃ ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτο διὰ τῆς διὰ μέσου τῶν αἰώνων βαθμιαίας ἐξελέξεως τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Πλὴν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀριστοτέλους μέχρι σήμερον, ἐνῷ ἐγένοντο πολλαὶ μηχανικαὶ πρόοδοι καὶ ἐφευρέσεις, ἐν τούτοις ὅμως ἀπὸ ἀπόψεως διανοητικῆς δυνάμεως, ὅχι μόνον δὲν ἠδυνήθημεν νὰ υπερβῶμεν ἢ νὰ σταθῶμεν εἰς τὸ διανοητικὸν ἐκεῖνο ὕψος τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων, ἀλλὰ καὶ κατεπέσαμεν αὐτοῦ. Δὲν ὑπάρχει μεταξὺ ἡμῶν τίποτε τὸ νέον, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἦτο ἀπόκτημα τῶν ἀρχαίων. Ὁ Πανθεῖσμός γεννήτορα εἶχε τὸν Πυθαγόρα. Τῆς περὶ ἀτόμου θεωρίας ἐφευρέτης εἶνε ὁ Δημόκριτος. Ὁ Πραξιτέλης καὶ ὁ Φειδίας παραμένουν ἀ-

νυτέρβητοι. Ὁ Ὅμηρος εἶναι ὁ πατὴρ τῆς ποιήσεως, ὁ Δημοσθένης τὸ πρότυπον τῶν ρητόρων, ὁ Ἐπίκτητος καὶ ὁ Πλούταρχος οἱ ἀνυτέρβητοι ἠθικολόγοι. Εἰς τὸν Πλάτωνα δὲ ὑπάρχουν ὅλα τὰ ζητήματα, περὶ ὧν σκέπτονται καὶ συζητοῦν οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι.

Πόσον δὲ ἰσχυρὸς εἶνε εἰς πᾶσαν ἀνθρωπίνην ψυχὴν ὁ ἐνστικτός πόθος τῆς τιμωρίας τῆς ἀδικίας καὶ τῆς ἀμοιβῆς τῆς δικαιοσύνης, καταφαίνεται ἐκ τῆς χαρᾶς, τὴν ὁποῖαν αἰσθανόμεθα κατὰ τὴν παράστασιν δράματος, ὅταν βλέπομεν θριαμβεῖον τὸ καλὸν καὶ εὐγενές, καὶ ἐκ τοῦ ἀλγεινοῦ πόνου, ὅστις σφίγγει τὴν ψυχὴν μας, ὅταν βλέπομεν ἄδικον τέλος, ἔστω καὶ ἂν τοῦτο εἶνε καλλιτεχνικὸν καὶ ἀληθινὸν εἰς τὴν ζωὴν. Ὁ πόθος οὗτος ἐντείνεται, ὅταν βλέπομεν εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν, ὅτι τὸ ἐγκλημα εἶναι πολλὰκις ἐπιτυχές, ὅτι ὁ ἐγκληματίας δὲν ἀνακαλύπτεται καὶ ὅτι ἐνίοτε ὁ ἀδίκος ὑποφέρει διὰ τὸν ἔνοχον. Ἡ καρδιά μας διτασσέται καὶ ὁ νοῦς μας εὐρίσκει ἀμέσως τὴν ἀδικίαν. Τὸ ἐνστικτικὸν τῆς ἀμοιβῆς τοῦ καλοῦ καὶ τῆς τιμωρίας τοῦ κακοῦ εἶνε πανανθρώπινον καὶ ὡς τοιοῦτον εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ εὕρῃ κάπου ἄλλου τὴν ἱκανοποίησίν του.

Καὶ οἱ ἀρνούμενοι τὴν ὑπαρξίν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ἀθανασίαν αὐτῆς, θὰ εἶνε ἐγγύτερον τῆς λογικῆς ἐὰν ἀποδεχθῶν αὐτήν, ἐφ' ὅσον οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ ἀποδείξῃ τὸ ἐναντίον. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εἶνε βέβαιον, ὅτι ὁ θάνατος τελειώνει τὸ πᾶν. Δὲν δύνανται νὰ πείσουν ἑαυτούς, ὅτι ὅταν τελειώσῃ ἡ ἐφημερὸς αὕτη ζωὴ θὰ ἐκμηδενισθῶν. Θὰ εἶνε εἰς τὰ ὅρια τῆς ἀληθείας ἐὰν τοῦλάχιστον λέγουν ὅτι ἡ ὑπαρξὶς τῆς ψυχῆς καὶ δυνατὴ καὶ πιθανὴ εἶναι.

Ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ ὁ φ ε ῖ λ ο μ ε ν νὰ εἴμεθα β ε β α ι ο ι, ὅτι ἡ ψυχὴ, ἥτις ἐνεφυσήθη ὑπὸ τοῦ Δημοουργοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ καταστρέφεται μετὰ τοῦ περιβλήματός της, ὅτι ὁ ἄνθρωπος θνήσκει διὰ νέαν ζωὴν ὅπως ὁ σπειρόμεος σῖτος, ὅτι δύομεν, ὅπως ὁ ἥλιος ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, ἀλλὰ διὰ νὰ μεταβῶμεν εἰς ἄλλον, ὅτι ἡ τελευταία μας ἡμέρα ἐν τῇ γῇ εἶνε ἡ γενέθλιός μας ἐν τῇ αἰωνιότητι, ὅτι ἡ ζωὴ μας δὲν εἶνε γέφυρα καταλήγουσα εἰς κρημνὸν καὶ ὅτι ὁ θάνατος δὲν εἶνε ἐκμηδένισις, ἀλλ' ἀρχὴ νέας ζωῆς.

ΔΗΛΩΣΙΣ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ Ἱερατ. Προϊστάμενοι, Ἱερεῖς-ἀλ-
ται, καὶ Διοικ. Συμβούλια τῶν Κοινοτήτων ὅπως μᾶς ἀποστέ-
λουν φωτογραφίαν τῆς Χοροδίας τῶν Ἐκκλησιῶν τῶν πρὸς
δημοσίευσίν εἰς τὸ ἐξώφυλλον τοῦ «Ὁρθοδόξου Παρατηρητοῦ».

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ!

Διαδύσατε τὸν «ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΝ». Συστήσατε καὶ εἰς τοὺς φίλους σας νὰ ἐγγραφεῶν συνδρομηταὶ του. Ὁρῶσαμεν ἐτησίαν συνδρομὴν μόνον δολλ. 2.00 διὰ νὰ γίνῃ κτήμα ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν Ὁρθοδόξων οἰκογενειῶν τῆς Ἀμερικῆς. Εἶνε ἡ ὑγιεινότερα πνευματικὴ τροφὴ πάσης ἡλικίας.

THE ORTHODOX OBSERVER
25-19 30th Drive, Astoria, New York

Ἄρχιμ. Γερμ. Πολυζωίδου

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΚΑΙ ΠΡΟΦΑΣΕΙΣ

Ἡ νεότης εὐχαριστεῖται περισσότερο εἰς ἱστορικάς διηγήσεις καὶ θαυμασίας ἀνακαλύψεις καὶ περιπετείας παρὰ εἰς θέματα σοβαρὰ καὶ πραγματείας ἐπιστημονικάς. Τοιαύτη ἦτο πάντοτε ἡ νεότης. Αἱ συμβουλαι καὶ αἱ ὑποδείξεις καὶ αἱ προτροπαὶ καὶ αἱ νουθεσίαι δὲν ἤχουν καλῶς εἰς τὸ ἀκουστικόν της τύμπανον. Τρομάζει ἀκούουσα τὴν λέξιν « σ υ β ο υ λ ή ».

Ἄλλ' ὅταν φθάσῃ εἰς ἡλικίαν ὠριμωτέραν, ὅταν μεσσηθῇ κάπως, ὅταν πάθῃ εἰς τῆς ζωῆς τὸν ἀγῶνα, τότε ἐνθυμεῖται τὸν φόβον της πρὸς τὰς συμβουλὰς καὶ γελᾷ. Ὅταν ἀποκτᾷ ἀρκετὴν πείραν τοῦ κόσμου, τότε πείθεται κάπως ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει π ἄ ν τ ο τ ε ἀνάγκην τῆς συμβουλῆς τῶν ἄλλων, διότι, ὅπως ἐλέχθη καὶ εἰς τὴν ἀρχαιότητα « κρείσσονες οἱ δύο ὑπὲρ τὸν ἕνα ».

Ἡ συμβουλὴ τῶν ἄλλων ἡμπορεῖ δύο ὠφελείας νὰ φέρῃ: ἢ νὰ διδάξῃ κατὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἐμάθομεν ἔως τώρα ἢ νὰ ὑπενθυμίσῃ κατὰ τὸ ὁποῖον ἐμάθομεν μὲν, ἀλλὰ ἐλησμονήσαμεν μέσα εἰς τῆς ζωῆς τὴν βιοπάλιν. Ὑπὸ οἰανδήποτε περίπτωσιν μόνον ὄφελος καὶ κέρδη ἡμποροῦμεν νὰ ἀποκομίσωμεν ἀπὸ τὰς συμβουλὰς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, τῶν φρονίμων ἀνθρώπων ἐννοεῖται.

Πολλοί, πόμπολλοι πειρασμοὶ καὶ κίνδυνοι περικυκλῶνουν τὴν νεότητα καὶ γενικῶς ὅλους μας. Ὁ κόσμος, ὅπως μάλιστα κατήντησε σήμερον, ἔχει φθοροποιὺς τάσεις. Τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον γράφει: «Τὰ ἄνω φρονεῖτε, μὴ τὰ ἐπὶ γῆς». (Κολ. 3, 2)· καὶ εἶνε πολὺ χαρακτηριστικὴ ἡ ἐντολὴ αὕτη, διδάσκουσα εἰς ἡμᾶς ὅτι ὁ ἐν ὑψίστοις Θεὸς εἶνε ὁ φίλος μας, ὁ πάντοτε ἀγαπῶν καὶ πάντοτε παρὼν εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις καὶ εἰς ὅλας τὰς στιγμὰς.

Ἔπειτα ὀφειλομεν νὰ μὴ ξεχνῶμεν ὅτι ἡ ζωὴ μας εἶνε σύντομος. Ἀναβολὴ μᾶς ἡμέρας ἢ μᾶς στιγμῆς δύναται νὰ ἐπιφέρῃ τὸν αἰώνιον ἀφανισμόν μας. Ἀλλ' ἡμεῖς παίζομεν μὲ τὴν ψυχὴν μας. Ξεχνοῦμεν ὅτι ὁ Θεὸς προητοίμασε μεγάλα ἀγαθὰ δι' ἡμᾶς καὶ μᾶς καλεῖ ἐπιμόνως νὰ ἀπολαύσωμεν αὐτὰ ἐν καιρῷ. Δὲν τρέχομεν πρὸς τὸν φυσικὸν προστάτην μας, ὁ Ὅποιος μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας μᾶς προσκαλεῖ.

Ἐμμεθα ὅμως ὑποχρεωμένοι νὰ δώσωμεν λόγον εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὸ πῶς ἐξοδεύομεν τὴν ζωὴν μας, τόσον ἐκείνοι πού ἔχουν ἡλικίαν ὅσον καὶ οἱ νέοι. Αἱ προφάσεις «Κύριε ἡμῶν ἡ ν ὑ ν ε ὅ ς» δὲν θὰ εἶναι δεκταί. Διότι ἐνείκως ποῦ ἦτο ἀρκετὰ ἱκανὸς νὰ ἁμαρτήσῃ, θὰ πρέπει νὰ εἶνε καὶ ἀρκετὰ ἱκανὸς νὰ ὑποστῇ καὶ τὴν τιμωρίαν. Αὐτὸ ἀσφαλῶς ἀπαιτεῖ ἡ στοιχειώδης δικαιοσύνη.

Εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην (Βασιλειῶν Πρώτη, κεφάλαιον 2ον, ἐδάφιον 18ον) ἀναγινώσκω τὰ ἐξῆς ἄξια ἰδιαιτέρας προσοχῆς: « καὶ ἦν ἡ ἁμαρτία τῶν παιδῶν ἐν ὧν ἐν ὧ πῶν κυρίου μεγάλη σφοδρὰ ». Ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα ὁμιλεῖ τὸ 22ον κεφάλαιον τῆς Τετάρτης Βασιλειῶν. «Ὅτι δηλαδὴ ὅχι μόνον ἡ ἀνδρικὴ ἡλικία ἀλλὰ καὶ ἡ νεανικὴ δὲν ἔμπορεῖ νὰ παρουσιάσῃ οὐδεμίαν ἀπολύτως δικαιολογίαν διὰ τὰς ἡμέρας τοῦ παρελθόντος της.

Δὲν εἶναι, ἄλλως τε, ὥραϊον νὰ ἀκολουθῇ ὁ ἄνθρωπος τὸν δρόμον τῆς σωματικῆς καὶ ψυχικῆς φθορᾶς καὶ νὰ παρασύρεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, πρὸς τὸν Ἄδην. Ὁ ἄληθινός ἄνθρωπος δὲν ἡμπορεῖ νὰ εὖρῃ εὐχαρίστησιν εἰς τὴν ἁμαρτίαν. Ἀπὸ μικρὰν ἤδη ἡλικίαν ἐπῆρε καλὴν ἀνατροφὴν καί, ἀσφαλῶς, εἶδε καλὸν παράδειγμα καὶ ἤκουσε κα-

λὰς διδασκαλίας καὶ δὲν πρέπει νὰ ξεχάσῃ ὅλα αὐτὰ εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχε.

Ὁ νεαρός ἄνθρωπος δὲν ὀφείλει νὰ χαρῇ τὰς τέρψεις τῆς ἁμαρτίας. Τοῦναντίον ὀφείλει νὰ ζητήσῃ, καὶ ἀσφαλῶς θὰ εὖρῃ, τὰς μεγαλυτέρας καὶ διαρκεστέρας τέρψεις εἰς ὥραϊα καὶ καθαρὰ πράγματα ὅπως εἶναι ἡ τήρησις τοῦ Θείου Νόμου. Ὁφείλει νὰ φαίνεται ἀρεστός εἰς τὸν Θεὸν ἐν τῇ νεότητι πον ἐὰν θέλῃ καὶ βίον καλὸν νὰ ζήσῃ καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν νὰ ἔχῃ τὴν ἀρμόζουσαν θέσιν.

Ἥμπορεῖ, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον φερόμενος ἐν τῇ σημερινῇ κοινωνίᾳ ὁ νέος, νὰ κατηγορηθῇ ἀπὸ ἄλλους νέους πρὸς στιγμὴν. Ἥμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς ὀπισθοδρομικὸς καὶ μὴ συγχρονισμένος. Ἀλλ' αὐτὰ ὅλα οὐδεμίαν ἀπολύτως ἔχουν σημασίαν. Ἀρκεῖ ὅτι ὁ Θεὸς θὰ τὸν ἀνταμείψῃ· ἀρκεῖ ὅτι θὰ αἰσθανθῇ ἀρρήτους στιγμὰς εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ.

ΠΕΡΙ ΓΑΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 12ης σελίδος)

Τὸ αὐτὸ πρέπει νὰ γίνεται καὶ ὅταν ἀντιλαμβάνωνται, ὅτι καὶ ἄλλα μυστήρια περιφρουροῦνται. Εἰς τὴν ἐφαρμογὴν ὁμῶς τῶν ἐπιτιμίων λαμβάνεται πάντοτε ὑπ' ὄψιν τὸ συμφέρον τῆς σωτηρίας τῶν τιμωρουμένων, διότι δὲν ἐπιζητεῖται κυρίως ἡ τιμωρία τὴν ὁποῖαν θὰ εὕρουν οἱ ἁμαρτωλοὶ παρὰ τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ, ἀλλὰ ἡ διὰ τῶν ἐπιτιμίων διόρθωσις τῶν διὰ τοῦτο καὶ δὲν ἐξαντλεῖ ἡ Ἐκκλησία καὶ οἱ Πνευματικοὶ ὅλην τὴν αὐστηρότητα τῶν κανόνων, ἀλλὰ περιορίζονται εἰς ἐλαφρότερα, διὰ νὰ φέρουν τοὺς ἁμαρτωλοὺς εἰς συναίσθησιν.

Δὲν πρέπει ὅμως καὶ οἱ ἐν ἀταξίᾳ πιστοὶ «τοῦ πλοῦτου τῆς χρηστότητος τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ, καὶ τῆς ἀνοχῆς καὶ τῆς μακροθυμίας νὰ καταφρονοῦν ἀγνοοῦντες ὅτι τὸ χρηστὸν τοῦ Θεοῦ εἰς μετάνοιαν αὐτοὺς ἄγει». (Ρωμ. 6' 4) Καὶ πρέπει νὰ δέχωνται τὸ ἐπιτιμίων τῶν μὲ συντριβὴν καρδίας. Ἀντὶ δὲ νὰ παρουσιάζωνται εἰς τὸν Ἱερέα τῶν ἀπειλητικῶν, νὰ προσπαθοῦν νὰ τακτοποιηθοῦν ἀπέναντι τῶν ἱερῶν κανόνων.

Τί θὰ σὲ ὠφελήσῃ, Χριστιανέ, ἂν προσέλθῃς ἀπαρασκεύαστος καὶ ἀνάξιος εἰς τὴν Ἀγίαν Κοινωνίαν; «Ὅς ἂν ἐσθῇ τὸν ἄρτον τοῦτον ἢ πίνῃ τὸ ποτήριον τοῦ Κυρίου ἀναξίως, ἔνοχος ἔσται τοῦ σώματος καὶ τοῦ αἵματος τοῦ Κυρίου». (I Κορινθ. ια' 27). Καὶ ἂν ἐξαναγκάσῃ τὸν ἱερέα τί κερδίζεις; Νομίζεις ὅτι ἐκβιάζεται καὶ ἡ χάρις;

Ἡ μεγαλυτέρα ἀρετὴ εἶναι ἡ ταπεινότης. «Κύριος ὑπερηφάνους ἀντιτίθεται, ταπεινοὺς δὲ δίδωσι χάριν.» Δευτέρα ἀρετὴ ἴση μὲ τὴν πρώτην εἶναι ἡ συναίσθησις. «Μὴ υπερφρονεῖν παρ' ὃ δεῖ φρονεῖν, ἀλλὰ φρονεῖν εἰς τὸ σωφρονεῖν» (Ρωμ. ιβ' 3). Αἱ δύο αὗται ἀρεταὶ εἶναι ὁ ἀσφαλὴς ὁδηγὸς τῆς σωτηρίας μας, τῆς προκοπῆς μας εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν, καὶ τῆς εἰσόδου μας εἰς τὴν μέλλουσαν αἰώνιον βασιλείαν τοῦ Κυρίου.

Ὁ ἐγωϊσμός, τὸ ψευτοφιλότιμον, πού δὲν μᾶς ἀφήνουν νὰ παραδεχθῶμεν τὴν ἐνοχὴν μας διὰ τὰ ἁμαρτήματά μας καὶ νὰ τὰ διορθώσωμεν μᾶς ὁδηγοῦν εἰς τὴν καταστροφὴν μας καὶ τὴν ὕλικήν καὶ τὴν ψυχικὴν. Ὁ ἐγωϊσμός ἔστειλε τὸν Ἰούδαν εἰς τὴν ἀγχόνην καὶ δὲν τὸν ἄφησε νὰ ζητήσῃ τὴν συγχώρησιν ἀπὸ τὸν Χριστόν· ἐνῷ ἡ συναίσθησις καὶ ἡ ταπεινότης ἔκαμε τὸν Ἀπόστολον Πέτρον νὰ κλάψῃ πικρὰ διὰ τὴν ἄρνησίν του, καὶ τὸν ἀνέδειξεν εἰς τὴν χορείαν τῶν Ἀποστόλων.

ΕΚΔΟΤΙΚΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ D. C. DIVRY, Inc.

ΕΚΤΥΠΩΝΟΜΕΝ

Βιβλία, Βιβλιάρια, Καταλόγους, *Εφημερίδας, Περιοδικά, Λευκώματα *Εσπερίδων, Κάρτες, Μπιλοφέρια, Προσκλητήρια Γάμων, κ.λ.π. με απaráμιλλον ταχύτητα και φιλοκαλίαν εις τιμάς μη ἐπιδεχομένας συναγωνισμόν.

ΔΙΑ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΕΙΑ

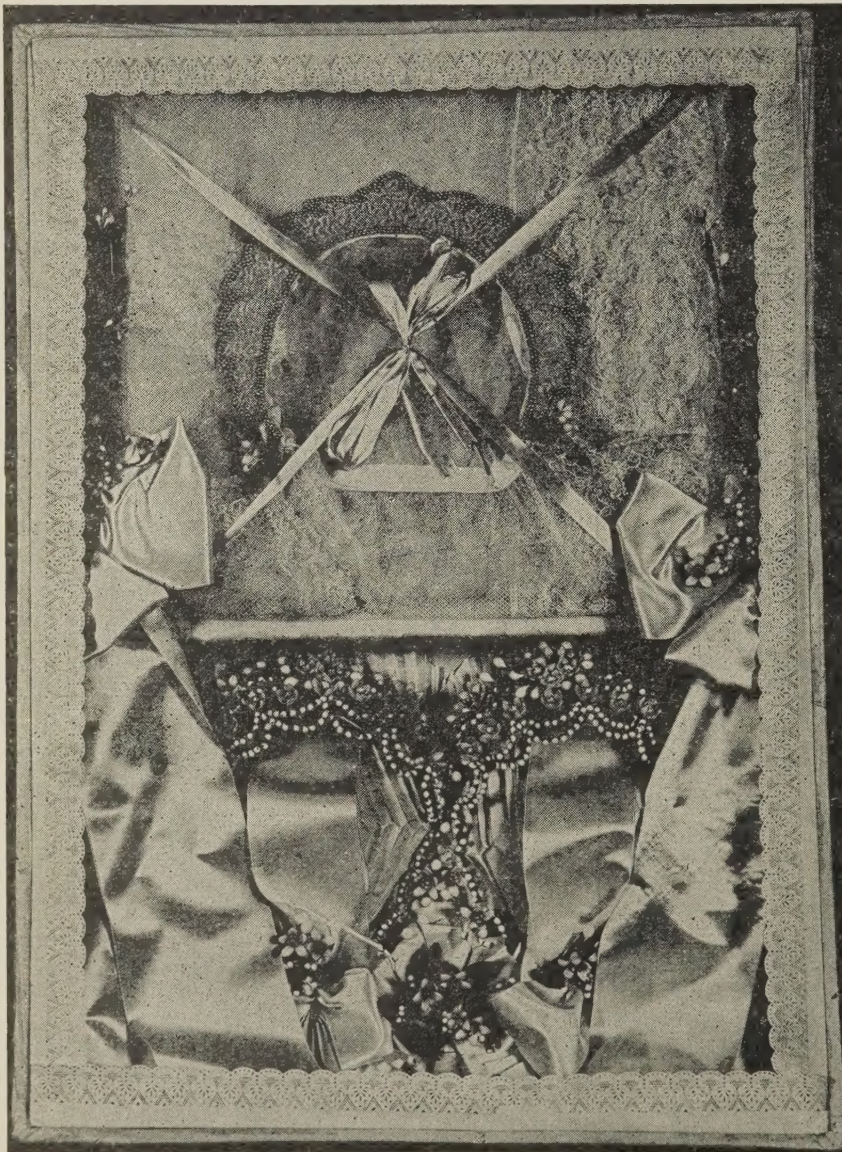
Ειδικῶς κατηρτισμένον Τμήμα Ταχυδρομικῶν Παραγγελιῶν ἀναλαμβάνει τὴν ἐκτέλεσιν πάσης τυπογραφικῆς ἐργασίας τῶν Κοινοτικῶν Ἰδρυμάτων — ἥτοι Σφραγίδας, Καταστατικά, *Επιστολάς, Προγράμματα, *Αποδείξεις κ.λ.π.

240 WEST 23rd STREET

Tel. Watkins 9-4346

NEW YORK

ΣΤΕΦΑΝΑ ΜΕ ΛΑΜΠΑΔΕΣ ΚΑΙ ΠΕΠΛΟ ΚΟΜΠΛΗΤ

“Ολα τὰ Κομπλήτ SETS Στεφάνων τοῦ Καταστήματός μας ἐμπεριέχουσιν: Ἐν ζευγὸς καλλιτεχνικῶν Στεφάνων, ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἄνθη λεμονιάς. Ἐν ζευγὸς Λαμπάδες στολισμένες με μεταξωτὴ κορδέλλα καὶ ἄνθη λεμονιάς.—Ἐν ζευγὸς σκέτες Λαμπάδες. Ἐνα Πέπλο μεταξωτό, γαρνιρισμένο με δαντέλλα καὶ με θαυμάσιον CAP, τῆς τελευταίας Παρισινῆς Μόδας, ἔτοιμο νὰ φορεθῇ. Μπουκετάκι διὰ τὴν Νύμφην, τὸν Γαμβρόν καὶ τὸν Κομπάρον.

ΓΡΑΨΑΤΕ:

DORROS-ROMPAPAS

240 WEST 23rd ST.
NEW YORK

Τιμαί:

No. 101	Τὸ Σέτ	\$16.50
No. 102	Τὸ Σέτ	\$20.00
No. 103	Τὸ Σέτ	\$25.00
No. 105	Τὸ Σέτ	\$30.00
No. 107	Τὸ Σέτ	\$33.00
No. 108	Τὸ Σέτ	\$40.00

Παραγγελίαι ἐκτελοῦνται δι' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἀμερικῆς.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ
ΑΠΟΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

SET No. 107 S. \$33.00

DORROS - ROMPAPAS, 240 WEST 23RD STREET, NEW YORK